అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక – జూన్ 2018

యోగః పునరావిష్కారము

మొదటి భాగము

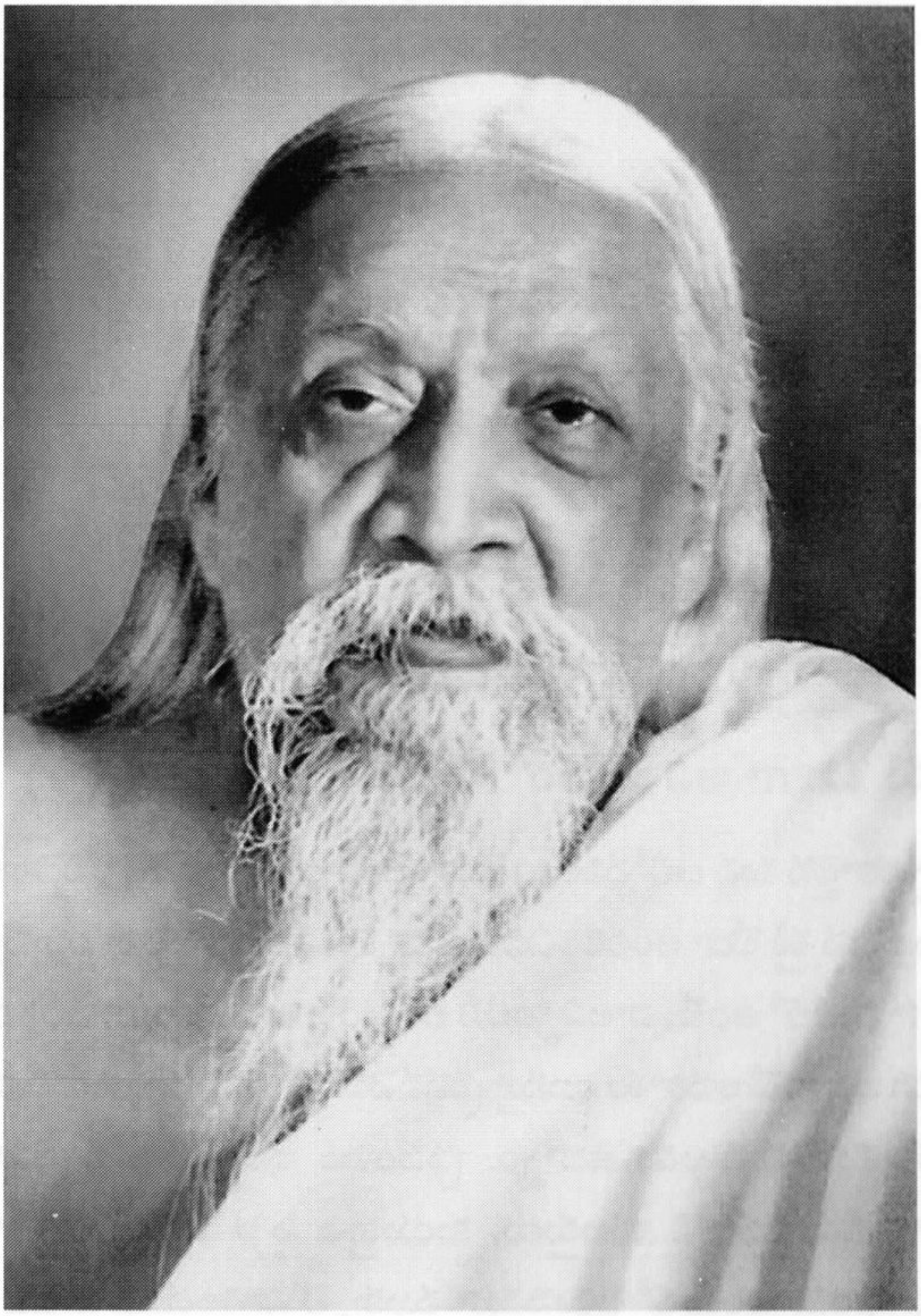

విషయసూచిక

సాంప్రదాయక యోగం: ఒక సమీక్ష

భారతీయ యోగా ఆవిర్భావం

అన్ని రకాలైన మన ఆలోచనలు, క్రియాకలాపాలు అన్నింటిలో, ఏదైనా ఉపయోగ కరమైన బలమైన శక్తి లేదా అంతరించిపోకుండా కొనసాగగల ఏదైనా రహస్య సుగుణం స్వయంగా వాటిలో ఉంటే, వాటన్నింటినీ ఒక సర్వోత్కృష్టమైన, పరీక్షకు గురిచేసి వాటికి తిరిగి జన్మించే అవకాశం యిస్తూ ప్రసవవేదనతో నొప్పులు పడుతున్నటువంటి యుగంలో మన మిప్పుడు ఉన్నాం. ప్రపంచం ఇప్పుడు ఒక బ్రహ్మాండమైన మోదియా (గ్రీకు కథలోని యుక్తులు, కుయుక్తుల స్త్రీ) కడాయి లాగా కుతకుత ఉడుకుతూ ఉంది. అందులో సమస్తమూ ముక్కలై హరించుకు పోవటానికి గాని, తిరిగి తిరిగి కలుపుతూ కొత్త రూపాలకు చెల్లాచెదురైన పదార్థంగా అవ్వడానికి లేదా పరివర్తన జరిగి యవ్వనంతో వెలువడి ఒక తాజా మనుగడ సాగించడానికి పరిశోధన జరుగుతోంది. భారతీయ యోగం సారతః అభివ్యక్త ప్రకృతి గొప్ప శకు ్తల ఒక ప్రత్యేక చర్య లేదా రూపం. దానికదే ప్రత్యేకత కలిగినదై, విభజించబడి, అనే క విధాలుగా రూపొందించ బడినది. మానవజాతి భవిష్య జీవిత క్రియాశీలమైన మౌలికాంశాలలో అంతర్నిహితశక్తి పరమైనవాటిలో యోగం, ఒకటి స్మృతి కంద నటువంటి పురాతన యుగాలలో ప్రభవించిన బిడ్డ. దాని జవసత్త్వంతో, సత్యంతో భద్రపరచబడి, మన ఆధునిక కాలానికి అందించబడింది. అది ఇప్పుడు తాను ఆశ్రయం పొందిన రహస్య సాంప్రదాయ మార్గాలు, సన్యాస ఆశ్రమాల నుంచి బయల్పడుతూ,

జయాపజయాల ప్రస్తుత అర్థాలు మారిపోతాయి. అపజయమనేది లేదు. ఎందుకనంటే, యేది జరిగినా అది ప్రపంచాధిపతి ఉద్దేశ్యమే, అదే అంతిమం కాదు, ఆయన దారి మీద అదొక అడుగు, అదొక వ్యతిరేకతగా, ఒక ఓటమిగా, ఒక తిరస్కృతిగా, ఉప కరణాత్మక జీవి ముందుంచబడిన లక్ష్యాన్ని మొత్తంగా తిరస్కరించడంగా ఓ క్షణం పాటు కన్పించినా, అది పైకి మాత్రమే అలా కన్పిస్తోంది, తరువాత ఆతని చర్యకు సంబంధించిన లావాదేవీలలో తన యథార్థ స్థానంలో కన్పిస్తుంది — ఒక నిండైన అతిమానస దృష్టి, వెంటనే లేక ముందుగా కాలక్రమంలో ప్రాప్తించే ఫలితానికి, దానికి గల దాని ఆవశ్యకతను యదార్థ సంబంధాన్ని సైతం చూడ గలుగుతుంది. ఆ ఫలితాని కిది యెంతో విరుద్ధంగా, బహుశా తప్పక నిషిద్ధమైనదిగా కన్పించవచ్చు.

CWSA 24: 726-27 — అనువాదం: కె. వి. రావు

భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన సజీవన మానవశక్తుల, ప్రయోజనాల మొత్తంలో తన స్థానాన్ని పొంద గోరుతున్నది. కాని అది తనను తాను తిరిగి కనుగొనాలి. తన అస్తిత్వంలోని తన అత్యంత లోతైన కారణాన్ని ఆ సర్వ సాధారణ సత్యంలో ఉపరితలానికి తీసుకు రావాలి. అది ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్న ముగింపు లేని మహాప్రకృతి ఉద్దేశాన్ని బాహ్యంలోకి పైకి తేవాలి. ఈ నూతనమైన ఆత్మ -జ్ఞానం, ఆత్మ-ప్రశంస (గుణాగుణ వివేచన) లనబడే వాటి ఆధారంగా అది స్వయం తనదైనటువంటి, తిరిగి స్వాధీనము చేసుకొనేటటువంటి, విస్తృతతరమైన సంయోజనమును కనుగొనాలి. తనను తాను తిరిగి వ్యవస్థీకరించుకుంటూ, అది ఎక్కువ తెలివిగా, శక్తివంతంగా పునర్వ్యవస్థీకరించ బడినటువంటి జాతి జీవితంలో ప్రవేశించగలుగుతుంది. దాని ప్రక్రియలు అవి ప్రకటించే అంతరంగంలోని దాని అత్యంత రహస్య మూలస్థానం లోనికి, ఊర్ధ్వముఖంగా, సృష్టి మూర్తిత్వాల ఉన్నతోన్నత ఔన్నత్యాలకు నడిపిస్తాయి.
CWSA 23: 5- 6

యోగం వ్యక్తి పరిణామ కాలాన్ని కుదించివేస్తుంది

జీవితం, యోగం రెండింటి సరియైన దృక్పథంలో జీవితమంతా ఎరుకగల లేదా ఉపచేతన ఎరుకగల ఒక యోగమే. ఈ పదానికి మన అస్తిత్వంలో నిద్రాణంగా ఉన్న రహస్యమైన అంతర్నిహితశక్తులను అభివ్యక్తం చేయడంద్వారా, ఆత్మ - పరిపూర్ణత కోసం క్రమపద్ధతిలో చేసే ప్రయత్నం అనే అర్థాన్ని చెప్పుకుంటాం. ఆ ప్రయత్నం లో సాధించిన అత్యున్నత స్థాయి అది. విశ్వజనీనమూ, విశ్వాతీతము అయిన 'సత్ ' తో మానవ వ్యక్తి ఐక్యత, మనిషిలోను, జగత్తులోనూ, పాక్షికంగా ప్రకటితం కావడం మనం చూస్తాం. కాని, మనం దాని ఆకారాల వెనక్కివెళ్ళి చూస్తే, జీవితం సమస్తం చేతనలోను, ఉపచేతనలోను తన పరిపూర్ణతను ఇంకా నిజం చేసుకోబడని అంతర్నిహితశక్తులయొక్క ఎప్పటికీ పెరిగిపోతూ ఉండే వ్యక్తీకరణను నిజం చేసుకోవడానికీ తనదైన దివ్య సత్యతతో ఐక్యం కావటానికీ అభివ్యక్త ప్రకృతి విశాలమైన యోగంగా కనబడుతుంది. మనిషిలో ఆలోచనాపరుడైన మనిషిలో ఆమె మొట్టమొదటిసారిగా ఈ భూమిమీద స్వయం ఎరుకతో చేసే విధానాలను, ఇచ్ఛాపరమైన పథకాల క్రియాకలాపాలను ఆమె కల్పించింది. బహుశా వాటిద్వారా ఈ మహాలక్ష్యం ఇంకా శీఘ్రంగాను, గొప్పశక్తితోనూ, సాధ్యపడవచ్చు. స్వామి

వివేకానంద చెప్పినట్లుగా, యోగం ఒక వ్యక్తి పరిణామాన్ని ఒక జీవితకాలం లేదా కొన్ని సంవత్సరాలు లేదా కొన్ని నెలల ఐహిక మనుగడలోనికి కుదించివేస్తుంది. అప్పుడు ఒక ఎంపిక లేదా ఒక కుదింపుకాకుండా, సర్వసాధారణ విధానాలయొక్క తీవ్రతతో కూడిన ఎక్కువ శక్తివంతమైన రూపాలను కలిగి ఉండాలి. ఇప్పటిదాకా అవి ఆషామాషీగా, చాలావరకు తీరుబడిగా సాధన సంపత్తి, శక్తులు, పైకి బాగా వ్యర్థమౌతున్నట్లు కన్పించేటట్లు వాడబడుతున్నాయి. కాని అవి ఆ ఉదారమైన దివ్యజనని ద్వారా నిస్తృతంగా పైపైకి తీసుకుపోయే ఆమె ప్రయాసలో ఎక్కువ సంపూర్ణమైన మేళవింపుతో ఉన్నాయి. ఇటువంటి యోగదృక్పథం మాత్రమే కేవలం భద్రమైన, హేతుబద్ధమైన యోగవిధానాల సంయోజనమునకు ఆధారం కాగలదు.
CWSA 23: 6-7

యోగవిధానాలు - వైజ్ఞానిక శాస్త్రం

యోగవిధానాలకూ వాడుకలోని మనిషి మానసిక క్రియాకలాపాలకూ ఉండే సంబంధం ఎటువంటిదంటే వైజ్ఞానికంగా విద్యుచ్ఛక్తి లేదా ఆవిరి ఉపయోగానికీ మహాప్రకృతిలో వాటి సర్వసాధారణ ప్రక్రియలకూ ఉండే సంబంధం లాంటిదే. అవికూడా, వైజ్ఞానికశాస్త్రం ప్రక్రియవలెనే జ్ఞానాభివృద్ధి మీద రూపుదిద్దబడి క్రమబద్ధమైన ప్రయోగాలతో, ఆచరణాత్మక విశ్లేషణలతో, స్థిరమైన ఫలితాలతో రూఢిపరచబడినవే. ఉదాహరణకు, రాజయోగమంతా మన అంతరంగ మూలకారకాలు, కలయికలు, విధులు, శక్తులను వేరుచేయగలగటం, లేదా విలీనం చేయగలగటం కొంగ్రొత్త కలయికలను చేయగలగటం, నూతనమైనవి. ఇతఃపూర్వం అసాధ్యమైననటువంటి చర్యలను స్థిరపరచటం లేదా పరివర్తన చేసి స్థిరమైన అంతరంగపద్ధతులద్వారా వినూత్నమగు సర్వసాధారణ సంయోజనంలోనికి నిర్ధారించగలగటం అనేటటువంటి ఈ ప్రత్యక్ష జ్ఞానం, అనుభవం మీద ఆధారపడినదే. అదే విధంగా, హఠయోగం కూడా, ప్రాణశక్తులకు, విధులకు సర్వసాధారణంగా లోబడిపోయిన మన జీవితంలో, వేటి సర్వసాధారణ ప్రక్రియలు స్థిరమైనవిగా అనుల్లంఘనీయమైనవిగా మనకు అనిపిస్తుంటాయో, అటువంటి వాటి గ్రాహ్యత, అనుభవం మీద ఆధారపడి ఉంది. వాటిమీద ఆధిపత్యం సాధించి, ప్రక్రియలను మార్చటం లేదా తాత్కాలికంగా కొంతకాలం నిలిపి ఉంచటం చేయగలం. దాని ఫలితాలు మరొక విధంగా అసాధ్యం. ఎవరైతే వాటి పద్ధతుల కారణాలను

గ్రహించుకోలేరో వారికది అద్భుతంగా అనిపిస్తుంది. ఇంకా మరికొన్ని దాని ఇతర రూపాలలో యోగంయొక్క ఈ లక్షణం తక్కువగా కనబడుతున్నదంటే, కారణం అవి ఎక్కువగా అంతర్బుద్ధికి చెంది, తక్కువ యాంత్రికతతో భక్తియోగంవలె దివ్యమైన పారవశ్యంలోని లేదా జ్ఞానయోగంవలె చైతన్యం అస్థిత్వాల దివ్య అనంతంలోనికి ఎక్కువగా సన్నిహితంగా తీసుకువెళ్ళేవి కావటంమూలంగానే. అయినప్పటికీ, అవి కూడా మనలోని ఏవో ఒక ప్రధానమైన మేథోసామర్థ్యాన్ని విని యోగించుకోవటంతో ఆరంభమౌతాయి. వాటి దారులు, ముగింపులు అప్రయత్నంగా తటాలున జరిగే వాటి దైనందిన క్రియాకలాపాలలో చూడగలిగేవికాదు. పద్ధతులన్నీ యోగం అనే సామాన్య నామం క్రింద వర్గీకరించబడ్డాయి. అవన్నీ, ప్రత్యేకమైన మానసిక ప్రక్రియలు, అపరా ప్రకృతి నిర్ధారించిన సత్యం, వృద్ధి మీదనూ, సర్వసాధారణ ప్రక్రియల, ఆధిపత్యశక్తుల ఫలితాలలో నుంచీనూ, స్థాపించబడ్డాయి. అవన్నీ ఎప్పుడూ అంతర్నిహితంగా దాగి ఉన్నవే, కాని ఆమె సర్వసాధారణ గమనాలు వాటిని తేలికగా లేదా తరచుగా అభివ్యక్తం చేయవు.

CWSA 23:7

జీవితమంతా యోగమే

ఏ యోగసంయోజనమైనా, దాని లక్ష్యంలో, విమోచనం పొందిన, పరిపూర్ణత చెందిన మానవ జీవితంలో భగవంతుని, ప్రకృతిని తిరిగి ఆయనతో ఐక్యం చేయనటువంటిదీ, లేదా దాని పద్ధతులలో మన అంతరంగ బాహ్య క్రియాకలాపాలలోను, అనుభవాలలోనూ రెండింటిని దివ్యపరిపూర్ణత నొందించటంలో కేవలం సమ్మతిని ఇవ్వటానికే కాకుండా, సామరస్యతకుకూడా అనుకూలించక పోయినటువంటిదీ అయినప్పుడు, అది ఎటువంటిదైనప్పటికీ మనలను సంతృప్తిపరచలేదు. కారణం మనిషి ఖచ్చితంగా ఉన్నతమైన దివ్యడునికికి వ్యక్తీకరణగా, ప్రతీకగా భౌతిక ప్రపంచంలోకి అవతరించటం జరిగింది. అందులో నిమ్నతరమైనది దానికదే రూప పరివర్తనను పొంది ఉన్నతోన్నతమైన దాని ప్రకృతిని ధరించటం, ఉన్నతోన్నతమైనదీ దానికదే నిమ్నతరమైన ఆ రూపాలలో బయల్పడటం సంభవమే. ఈ సంభావ్యతలను సాక్షాత్కారించుకోకుండా అతని కివ్వబడిన జీవితమును పరిహరించడమనేది ఎప్పటికీ అనుల్లంఘనీయమైన స్థితికాదు. సరికదా, సర్వోత్కృష్టమైన అతని ఉద్యమంలో సకలమూ,

చిట్టచివరిదీ అయిన విషయమూకాదు. లేక అతని ఆత్మసాఫల్యతలో అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనమూ కాదు. అది కేవలం నిర్దుష్టమైన పరిస్థితులలో మాత్రమే తాత్కాలికంగా ఆవశ్యకమైనది కాగలదు. లేదా జాతికి మహత్తరమైన సర్వసాధారణమైన సాధ్యతను సంసిద్ధం చేయడానికై, ఒక ప్రత్యేక ప్రయోజనం ఆశించి వ్యక్తిమీద రుద్దబడిన అంతిమ ప్రయత్నం మాత్రమే కాగలదు. కేవలం అపరా ప్రకృతిలోని ఉపచేతస్సుతో జరిగే యోగంలాగా మనిషిలోనూ ఎరుకతో కూడిన యోగంగా అయినప్పుడు, బాహ్యంలోని జీవితంతో ముడివడి ఉన్నదైనప్పుడు మాత్రమే యోగం యొక్క నిజమైన, సంపూర్ణలక్ష్యం మరియు ప్రయోజనం సాధించబడగలదు. అప్పుడు, మరియొకసారి, ఆ మార్గమునూ సాధించినదానినీ చూసినవారమై పరిపూర్ణమైన తేజోమయమైన భావనతో మనం అనగలం:" జీవితమంతా యోగమే," అని.

CWSA 23: 8

హఠయోగం

హఠయోగంలోని ప్రధానమైన పద్ధతులు ఆసనము, ప్రాణాయామము. దాని అనేక ఆసనాలు లేదా స్థిరమైన భంగిమలతో అది మొదట శరీరానికుండే వ్యాకులతను నివారిస్తుంది. ఏదైతే సార్వజనీన జీవన మహాసముద్రంనుంచి గ్రుమ్మరిల్లుతుండే,

ఆత్మ ప్రబోధం అని మనం అనేది ఈ ఆత్మ వాణిని కాదు. కారణం అది కేవలం మానసికం, తరచుగా లోకంలో పరిపాటిగా జరుగుతూ ఉండే ఒకదానికి బదులుగా మరొకదానిని పరిగ్రహించే దోషం, అది ఇంకా లోతైన, ఎక్కువ అరుదుగా వినే వాణి, అయినప్పటికీ విన్నప్పుడు దానిని అనుసరించడం అత్యంత వివేకవంతమైన పని. అయినా కూడా హేతువు ఆధారంతో, బాహ్యంలోని నైతిక సలహాదారుని అభిప్రాయంతో స్పష్టంగా కనబడేవైపు సూటిగా వెళ్ళడంకంటే ఒక వ్యక్తి తనయొక్క ఆత్మ పిలుపును వినడానికి తహతహలాడుతూ పరిభ్రమించడం మంచిది.

CWSA 23:153-154 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

ప్రాణికశక్తులను, కర్మలో గమనంలో వాటిని వినియోగించకుండా నిలిపివుంచుకోవడంలోని అశక్తతకు ఆ వ్యాకులత ఒక సూచన.అంతేకాక, శరీరానికి అసాధారణమైన ఆరోగ్యాన్ని, శక్తిని మృదుత్వాన్ని ఇస్తుంది. భౌతిక అభివ్యక్త ప్రకృతి సర్వసాధారణ అలవాట్లకు లోబడిపోయి, ఆమె సాధారణప్రక్రియల సంకుచితమైన హద్దులలో ఉండే శరీరానికి వాటినుంచి విమోచనం కల్పించటానికి అది ప్రయత్నిస్తుంది. ప్రాచీన హఠయోగ సంప్రదాయంలో ఈ విధమైనటువంటి విజయం చాలావరకు గురుత్వాకర్షణశక్తిని కూడా వశం చేసుకొనే పర్యంతం ప్రయత్నం జరగాలని ఎల్లప్పుడూ భావించడం జరిగింది. తరువాత, విస్తృతమైన అనేక అనుబంధ ప్రక్రియలను హఠయోగ శరీరాన్ని అన్ని అపరిశుద్ధతలనుంచి విముక్తి చేయడానికి నిర్వహిస్తాడు. అతడి ముఖ్య ఉపకరణాలైన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాస సంబంధమైన అభ్యాసాలతో అడ్డంకులనుంచి వ్యవస్థకు విముక్తి కలిగిస్తాడు. ఇవి శ్వాసను లేదా ప్రాణికశక్తిని నియంత్రించడం ప్రాణాయామంగా పిలువబడతాయి. ఎందువల్లనంటే, శ్వాసయే ప్రాణికశక్తుల ప్రధానమైన భౌతిక కార్యం కనుక ప్రాణాయామం హఠయోగులకు రెండువిధాలుగా ఉపయోగపడుతుంది. మొదటిది అది శరీరంయొక్క పరిపూర్ణతను పూర్తి చేస్తుంది. భౌతిక ప్రకృతియొక్క అనేక సర్వసాధారణ ఆవశ్యకతలనుంచి జీవశక్తి విమోచనం కావించబడుతుంది. దృఢమైన ఆరోగ్యం, పొడిగించబడిన యవ్వనంతో పాటుగా తరచుగా ఒక అసాధారణ దీర్ఘాయుష్షుగా ప్రాప్తిస్తుంది. అంతే కాకుండా, ప్రాణాయామం ప్రాణికకోశంలో చుట్టలు చుట్టుకొని పడుకొని ఉన్న ప్రాణిక క్రియాశీల సర్పాన్ని మేల్కొల్పుతుంది. యోగికి చైతన్య క్షేత్రాలను, అనుభవాల శ్రేణులను, సర్వ సాధారణ జీవితానికి నిరాకరించబడిన అసాధారణనైపుణ్యాలను విదితం చేస్తుంది. అదే సమయంలో అతడికి అప్పటికే అధీనంలో ఉన్నటువంటి నైపుణ్యాలను, శక్తులను గొప్పశక్తితో అత్యధికం చేస్తుంది.
CWSA 23: 34

రాజయోగం

రాజయోగంలో ప్రారంభ ప్రయత్నంగా అప్రమత్తమగు స్వయం-నియమావళితో నిమ్నతరమైన ఉద్రేకపూరితమైన అస్తిత్వం విచ్చలవిడిగా పాల్గొనే కట్టుబాటులేని కదలికలకు బదులుగా మంచి అలవాట్లను చొప్పించడం జరుగుతుంది. సత్యాచరణంద్వారా, స్వార్థపూరిత అహంకారం కోరుకొనే అన్నిరకాల రూపాలను త్యజించడం

ద్వారా, ఇతరులకు హాని తలపెట్టే కార్యాలకు దూరంగా ఉండటం ద్వారా పరిశుద్ధ తతో, నిరంతర ధ్యానంతో, మానసిక సామ్రాజ్యానికి నిజమైన ప్రభువైనటువంటి దివ్యపురుషునికి మొగ్గు చూపడంద్వారా, ఒక పవిత్రమైన సంతోషదాయకమైన, నిర్మలమైన మానసిక, హృదయ పరిస్థితులను నెలకొల్పటం జరుగుతుంది.

ఇది కేవలం మొదటి అడుగు మాత్రమే. తరువాత, సర్వసాదారణమైన మనస్సు, ఇంద్రియాల కార్యక్రమాలను తప్పక పూర్తిగా నిశ్చలం చేయాలి. ఫలితంగా అంత రాత్మ స్వతంత్రమై ఉన్నతోన్నతచైతన్య స్థాయిలకు ఆరోహించి, పరిపూర్ణ స్వేచ్ఛకు, తనమీద తన ఆధిపత్యానికి ప్రాతిపదికను సంపాదించుకుంటుంది. కాని సాధారణమైన మనోవైకల్యాలు ఉద్రేకపూరిత నాడీవ్యవస్థ మరియు శారీరక ప్రతిక్రియలకు లొంగిపోయి ఎక్కువగా ముందుకు సాగుతూ ఉంటాయన్న సంగతిని రాజయోగం మరువదు. కనుక అది హఠయోగవ్యవస్థనుంచి దాని ఆసన, ప్రాణాయామములను స్వీకరించి అమలు పరుస్తుంది. కాని దాని బహువిధాలైన విస్తృతమైన రూపాలను ప్రతి ఒక్కదానిని ఒక్క అత్యంత సరళమైన అత్యంత సూటియైన సమర్థవంతమగు పద్ధతిగా తన సొంత తక్షణ లక్ష్యానికి తగినంతగా తగ్గించివేస్తుంది. ఆ విధంగా హఠయోగ సంక్లిష్టత, జంఝాటాలనుంచి అది తప్పించుకుంటుంది. అయినప్పటికీ, అది చురుకై, శక్తివంతమై, సమర్థవంతమైన దాని విధానాలను శారీరక, ప్రాణిక కార్యాల నియంత్రణకూ, యోగపరిభాషలో కుండలిని అని ఉదహరించబడినటువంటి లోన చుట్టచుట్టుకుని నిద్రిస్తూ ఉండే మహా సర్పశక్తి ద్వారా, నిగూఢంగా దాగి ఉండి, సాధారణతకు మించిన నైపుణ్యపు సంపూర్ణత అయిన అంతర్గత క్రియాశీలతను మేల్కొల్పటానికీ వాడుకుంటుంది. ఇది చేయబడిన తర్వాత ఆ వ్యవస్థ వ్యాకుల మనస్సును పరిపూర్ణంగా నిశ్చల పరచటానికీ మరియు దానిని మానసికశక్తి ఏకాగ్రత ద్వారా ఏ క్రమానుగత దశలైతే అత్యంత అంతరంగ ఏకాగ్రతకు లేదా సమాధి అని పిలువబడే చైతన్యంయొక్క కూడగట్టిన స్థితికి దారితీస్తాయో అటువంటి ఉన్నతోన్నత అంతస్తును ఉద్ధరించటానికీ సిద్ధమౌతుంది.

CWSA 23: 36 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

జ్ఞానయోగం

జ్ఞానమార్గం ఏకైక పరమాత్మను సాక్షాత్కరించుకోవడమే లక్ష్యంగా కల్గి వుంటుం

ది. బౌద్ధికమైన ఆత్మ విచారణతో, సరియైన విచక్షణ వివేకం కూడిన విధానంతో ముందుకు పోతుంది. ఈ మార్గం మన ఈ కనిపించే పాంచభౌతికమైన జీవుడి విభిన్న మూలతత్వాంశాలను గమనిస్తూ ప్రతిదానితో తాదాత్మ్యతను నిరాకరిస్తూ అవన్నీ ప్రకృతిలోని విభిన్న భాగాలేనని దృగ్గోచర ప్రకృతికి చెందిన మాయా కల్పితాలని, ఈ కనిపించే చైతన్యానికి సంబంధించినవి అనే ఒక సాధారణ అభిప్రాయానికి వచ్చేస్తుంది. కాబట్టి ఎప్పటికీ మారని, నశించని, ఈ భౌతికమైన వాటిద్వారా, వాటి కలయిక ద్వారా కూడా ఏ విధంగానూ నిర్ధారించి చెప్పలేని, విశుభ్ర ఏకమాత్ర ఆత్మలో సరిగ్గా తాదాత్మ్యం చెందగలగడ మన్నదే దీని ధ్యేయం. దీనిని బట్టి ఈ మార్గాన్ని అనుసరించడం మన చేతనలో నుండి ఈ కనిపించే భౌతిక ప్రపంచాలను త్రోసిపుచ్చి ఈ వైయక్తిక అంతరాత్మ మళ్ళీ తిరిగి రాకుండా పరమాత్మతో మమేకమై పోవడమే దీని లక్ష్యంగా తోస్తుంది.

CWSA 23:38

భక్తియోగం

భక్తియోగం సర్వ శ్రేష్టుడైన పరమేశ్వరుని ప్రేమానందాలను అనుభవించడమే లక్ష్యంగా వుంది. సాధారణంగా పరమ ప్రభువుగావున్న పరమాత్మ విశ్వాసానికి దివ్యప్రేమికుడు, ఆనందభోక్త అన్న భావంలో తీసుకుంటుంది. అప్పుడు ఈ లోకం సర్వేశ్వరునికి ఒక ఆట. ఈ ఆటలో ఆత్మకు సంబంధించిన వ్యక్త అవ్యక్త దశలను అనుసరిస్తూ ఈ మానవ జీవితం కడపటి వేదికగా గ్రహించబడుతుంది. భక్తి మార్గ సిద్ధాంతం మానవ జీవితంలోకి, కొన్ని సాధారణ సంబంధాల్లోకి భావుకతను చేర్చి, ఇక వాటిని ఈ ప్రాపంచిక, క్షణిక, లౌకిక అనుబంధాలుగా కాక సర్వ సౌందర్యమయుడి, సర్వ స్నేహమయుడి, సర్వ ఆనందమయుడి ఆనందం నిమిత్తమే ఉపయోగిస్తుంది. ఇక్కడ ఆరాధన, ధ్యానాదులు దివ్యబాంధవ్యం, ప్రగాఢ మవ్వడానికి, సంసిద్ధ మవ్వడానికి వినియోగించ బడతాయి. ఈ యోగం అన్ని భావాత్మక అనుబంధాలను ఉపయోగించుకోవడంలో సర్వజన సమ్మతమైంది. దీని వలన దైవం పట్ల వైరం, వ్యతిరేకత కూడా తీవ్రమైన, అసహనంతో కూడిన (ఆయన పట్ల) వికృత ప్రేమ రూపంగానే పరిగణించబడుతుంది. ఇది భగవత్ సాక్షాత్కారానికి, మోక్షానికి సాధ్యమైన సాధనా విధానంగా భావించబడింది. ఈ మార్గాన్ని అవలంబించడం చేత

అది ప్రాపంచిక అస్తిత్వం నుండీ ఒక లయ స్థితి లోనికి తీసుకుపోతుంది. అద్వైతం కంటే భిన్న మైన విశ్వాతీత, లోకోత్తర స్థితికి నడుపుకు పోతుంది.
CWSA 23:39

కర్మ యోగం

కర్మ యోగం మానవుని ప్రతి కార్యాన్ని పరమేశ్వరుని సంకల్పానికి సమర్పించుకోవడమే లక్ష్యంగా కల్గి వుంది. మనం పనులు చేయడంలో అహంభావ త్యాగం, లౌకిక ప్రతిఫలాపేక్ష, స్వార్థంతో పనికి పూనుకోవడం వదిలిపెట్టడంతో ఈ యోగం మొదలవుతుంది. ఈ విధమైన త్యాగప్రవృత్తి మనస్సును, సంకల్పాన్ని పరిశుద్ధం చేస్తుంది. తద్వారా ఉత్కృష్టమైన విశ్వశక్తియే మన పను లన్నింటినీ చేసే నిజమైన కర్త అని చాలా తేలికగా గ్రహించ గల్గుతాం. విశ్వప్రభువే ఆ శక్తికి అధిపతి అని, ఈ కార్యకలాపాల నిర్దేశకుడని, శాసకుడని ఈ మనిషి ఆ పరమ ప్రభువుకు పై తొడుగులా, ఒక ఉపకరణంగా లేదా ఆయన కార్యనిర్వహణకు ఒక సచేతనమైన కేంద్రంగా, కనిపించే అనుబంధంగా మనం గ్రహిస్తాం. ఈ యోగంలో కర్మకు సంబంధించిన స్వేచ్ఛ, మార్గదర్శనానికై భగవంతుని సంకల్పానికి, విశ్వశక్తికి యింకా యింకా సచేతనంగా సమర్పించుకోవడ ముంటుంది.

ఆ శక్తికే పనిచేయడం, ఆ పని వలన వచ్చే ఫలితాలను ఆఖరికి ఆ శక్తికే వదలడముంటుంది. ఈ యోగలక్ష్యం కూడా ఈ జగత్తు నుండీ ఈ లౌకిక కార్యకలాపాల ప్రతిక్రియల నుండీ ఆత్మను విడుదల చేసుకోవడమే అయి వుంది.

కర్మ యోగం కూడా తక్కిన మార్గాల వలెనే భౌతిక అస్తిత్వం నుండి ముక్తిని పొంది పరమాత్మలోకి ప్రయాణం కట్టడానికే ఉపయోగించ బడింది.
CWSA 23:40

తంత్రం

మనం గమనించినట్లైతే భారతదేశంలో ప్రసిద్ధమైన ఈ యోగవిధానం నేటికీ కొనసాగుతోంది. స్వభావరీత్యా ఇది సమన్వయ మూలకమైనది. ఇది ప్రకృతికి చెందిన గొప్ప ఉత్తేజకర శక్తిలో నుండి ప్రకృతియే గొప్ప మూలసూత్రంగా ఆరంభమౌతుంది. కాని అది దానికదే ఒక యోగం. ఇతర యోగసంప్రదాయాల సమన్వయ

విధానం కాదు ఇది. తంత్రమార్గంలో చోటు చేసుకున్న విస్తృత పురోగతి వలన నిజమైన తాంత్రికుల్ను, కాని వారి ద్వారా అపకీర్తిని మూట గట్టుకుంది. ముఖ్యంగా అది వామాచార మార్గంలో ఏర్పడిన అవాంఛనీయమైన పరిణామాల కారణంగా జరిగింది. ఈ వామాచార మార్గంలో పాపపుణ్యాలనే ద్వంద్వాన్ని అధిగమించడంలో తృప్తి చెంది వాటిని సక్రమమైన సహజ సిద్ధమైన కార్యసరళిలోకి భర్తీ చేయడానికి బదులుగా వ్యక్తిగత స్వార్థానికి సామాజిక అనియంత్రిత, అనైతిక కార్యాలకు తోడ్పడే విధానంగా మారింది. అయినప్పటికీ మూలతః తంత్రం అన్నది కొన్ని యథార్థ భావనలపై స్థాపించిన గొప్ప శక్తివంతమైన విధానం. వామాచార మార్గం, దక్షిణాచార మార్గం అని రెండుగా చీలికతో ఉన్నా ఇది ఒక నిర్దిష్టమైన, లోతైన జ్ఞానం నుండి ప్రారంభమౌతుంది. దక్షిణ, వామ అనే శబ్దాల్లోని ప్రాచీన సంకేతాత్మక దృష్ట్యా జ్ఞానమార్గం, ఆనంద మార్గమనే భేద మున్నది. అది మనిషిలోని ప్రకృతి తనలోని శక్తి యందు సమ్యక్ వివేకాన్ని కల్గి వుండి తన స్వంత సామర్థ్యాలు, మౌలికాంశాలు, శక్యతలతో సాధన చేస్తూ తనంతట తానుగా విముక్తి చెందడం, మనిషిలోని ప్రకృతి తనలోకి శక్తిని సహర్షంతో స్వీకరించి తన స్వంత సామర్థ్యాలు, మౌలికాంశాలు, శక్యతతో సాధన చేస్తూ తనంతట తానుగా విముక్తి చెందడం. కానీ ఈ రెండు

మనం దృష్టిలో వుంచుకో వలసిన సూత్రం — ఆత్మసమర్పణం. భగవంతుని ఆనందం, శక్తి, చైతన్యానికి ఇచ్చి వేసుకోవడం.మానసిక జీవి అయిన మనిషి అంతరాత్మలో సమస్త అంశాల సంయోగం జరగాలి. తద్వారా దైవమే తన కు తానుగా నేరుగా ఎలాంటి అడ్డుతెర లేకుండా ఈ ఉపకరణాన్ని స్వాధీన పర్చుకొని దీనికి అధిపతి కావాలి. దివ్యజీవనం కోసం ఆయన సన్నిధి మార్గదర్శ నం. వెలుగులో తన ప్రకృతికి సంబంధించిన సకల శక్తుల్లోనూ పరిపూర్ణం కావాలి.

CWSA 24:613

శ్రీఅరవిందులు

మార్గాల్లోనూ ఆఖరికి సైద్ధాంతికమైన అస్పష్టత, ప్రతీకల వక్రీకరణ, పతనమే తట స్థిస్తుంది.

CWSA 23:42-43

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సి. హెచ్. హర్షవర్ధన్

పూర్ణయోగసూత్రం

పూర్ణయోగ సాధనకు అనుసరించవలసిన విధానం

ఇక్కడ అంతరాత్మిక వాస్తవికత ఏమిటంటే, ప్రగతి కోసం అహాన్ని సమర్పణ చేయడం, అది కూడా అహంయొక్క అన్ని క్షేత్రాలు, అన్ని పరికరాలతో కలిపి, అహాన్ని మించి ఏదైనా ఉంటే దాని సమర్పణ కూడా — ఇది అనంతమైన, విస్తారమైన, అనివార్య ప్రక్రియ. ఇది యోగసాధనకు ఖచ్చితంగా అతి సులువైన, దగ్గర మార్గం మాత్రం కాదు. దానికి దృఢమైన నమ్మకం, సంపూర్ణ ధైర్యం, వీటన్నింటికన్నా అత్యంత సహనం చాలా అవసరం. ఈ విధానం మూడు స్థితులను సూచిస్తుంది. అందులో ఒక్క ఆఖరి దశ మాత్రమే వేగవంతమైనది, ఇంకా సంపూర్ణ ఆనందదాయక మైనది — అహం దివ్యశక్తితో బంధాన్ని ఏర్పరుచుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నం అతి పెద్దది మరియు సంపూర్ణమైనది. అందుకే దిగువ స్థాయి నుంచి దైవిక క్రియల (చర్యల) ద్వారా పైస్థాయికి దైవశక్తిని స్వీకరించటానికి లేదా పైస్థాయికి చేరుకుని చివరగా పరివర్తన చెందడం దుస్సాధ్య ప్రయత్నం అయినప్పటికీ, నిజానికి సాధార ణంగా, అంతర్లీనంగా తెర వెనుక ఉండే దైవశక్తి మనలోని బలహీనతలను తొలగించి మనకి అండగా ఉండి మన నమ్మకంలోని లోపాలను తొలగించి ధైర్యాన్ని, మనః ప్రశాంతతను పెంపొందిస్తుంది. అది గుడ్డివాళ్లను చూసేలే చేస్తుంది. దాని ద్వారా మేలైన విధానం కోసం పట్టుబడుతుంది. అదే ఆదుకుంటుంది; హృదయం మాట్లాడు తుంది, అన్నిటికీ ప్రభువు, మనిషి నేస్తం లేదా విశ్వజనీనమాత మనం ఏ విధంగానూ జారిపోకుండా రక్షించుకుంటుంది. అందువలనే ఒకానొక సమయంలో ఈ మార్గం ఎంతో సంక్లిష్టమైనదిగా అనిపించినా, ఆలోచింప చేసినా కాని ఈ ప్రయత్నంయొక్క

పరిమాణం, దాని లక్ష్యం చూస్తే ఇది చాలా తేలికైన మరియు తప్పనిసరిగా సిద్ధి ప్రసాదించేదిగా తెలుస్తుంది.

CWSA 23:45-46

పూర్ణయోగం యొక్క మూడు విశిష్ట లక్షణాలు

పైస్థాయి చర్యలు దిగువన ఉన్న స్వభావం మీద సంపూర్ణంగా పని చేసేటప్పుడు మూడు లక్షణాలను కలిగి ఉంది. మొదటగా, ఇది ఒక ఖచ్చితమైన విధానంలో పని చెయ్యదు, ప్రత్యేక యోగవిధానంలో ఉన్న క్రమం కూడా ఉండు. కానీ ఏ వ్యక్తి నడిపించడానికి పని చేస్తోందో ఆ వ్యక్తి స్వభావాన్ని గుర్తించి దానికి అనుగుణంగా, ఒక విధమైన స్వేచ్ఛ శకలాలైన లేదా క్రమంగా తీవ్రమయ్యే ఆ వ్యక్తి స్వభావం అందించే ఉపయోగకర పదార్థాలు పరిశుద్ధ మవడానికి, పరిపక్వతని సాధించడానికి వచ్చే ఆటంకాలను ఎదుర్కొనడానికి తోడ్పడుతూ పని చేస్తుంది. అంటే ఈ మార్గంలో వెళ్లే ప్రతి వ్యక్తికీ తనదైన యోగవిధానం ఒక్కటి వుంటుంది. రెండవది, ఈ ప్రక్రియ సమగ్రమైనది కనుక మన గత పరిణామం తీర్చిదిద్దిన మన ప్రకృతిని స్వీకరిస్తుంది. సారతః అవసరమైనవాటిని వేటినీ తిరస్కరించకుండా మొత్తం అన్నీ ఒక దివ్యమైన పరివర్తనానికీ లోనయేటట్లు చేస్తుంది. మన సర్వస్వాన్ని అతిశక్తివంతమైన శిల్పి చేతిలోనికి తీసుకొని అదిప్పుడు దేని కోసం తబ్బిబ్బు పడుతూ వెతుకుతుందో దానికి ఒక స్పష్టమైన రూపాన్నిస్తుంది. ఈ నిమ్న అభివ్యక్తి, అందులోని సమస్తం యెలా నిర్మితమైనాయో, ఆ విషయాన్ని యీ నిరంతర పురోగమన అనుభవంలో మనం గ్రహించనారంభిస్తాం. అది పైకి ఎంత వికృతంగా లేక అల్పంగా లేక నికృష్టంగా వున్నట్లు కంటికి కనిపించినా, అది దివ్యప్రకృతి సామరస్యతలో, హెచ్చు, తగ్గులుగా, వికృతమైన అపరిపూర్ణమైన అంశము లేక కర్మ ఆకృతియే....

మూడవది మనలోని దైవశక్తి జీవనాన్ని పూర్ణయోగ సాధనకు ఒక పనిముట్టుగా వాడుకొంటుంది. ప్రతి అనుభవంతో, మరియు ప్రతి బాహ్యసంబంధం మన ప్రాపంచిక -పర్యావరణం అవి ఎంత నిష్ప్రయోజనమైనవి, ఎంత విపత్కరమైనవయినా అది ఉపయోగించుకొంటుంది. మన ఆంతర అనుభవాలు అని ఎంత బాధతో తిరస్కరింప బడేవయినా, ఎంత అవమానకరమైనవయినాఅవి పరిపక్వతను చేరుకొనే మార్గానికి ఒక మెట్టు. మనం మనలో ప్రపంచంలో దైవవిధానాన్ని అతని కార్యాన్ని కళ్ళు

తెరచుకొని గుర్తించగల్గుతాం. చీకటిలో వెలుగు బలహీనులు, పతితులలో బలం దుఃఖితులు, దీనులలో ఆనందాల కార్యమేమిటో మనం చూడగల్గుతాం. నిమ్న ఉన్నత కార్యవిధానంలో ఒకే దివ్య పద్ధతిని మనం చూస్తాం. ఒక దాన్లో అది, ఆ లక్ష్యంకోసం మందకొడిగా, అస్పష్టంగా ప్రకృతిలో అధోచేతనా స్థాయినుండి పని చేస్తుంది. మరోదాన్లో అది, తనకు తెలిసి వేగంగా తయారవుతుంది. గురువు హస్తంను అంగీకరించి నడుస్తుంది.

CWSA 23:45-46

గ్రంథాలలో వ్రాసి ఉన్న వాటిని మించిపోవుట

ఏ సాధకుడైతే పూర్ణయోగానికి పాటుపడుతున్నాడో అతను గుర్తుంచుకోవలసిన విషయములు, ఏ విధమైనలిఖితశాస్త్రాలు అయినా, ఎంత పెద్ద రచయిత అయినా, ఎంత ఎక్కువ స్ఫూర్తి దాయకమైన రచన అయినా అది ఆద్యంతరహిత జ్ఞాన సాక్షిక వ్యక్తీకరణకన్న అధికం కాదు. అతను ఆ గ్రంథాన్ని వాడుకుంటాడుగాని దానికి తనను తాను కట్టిపడేసుకోడు. ఆ గ్రంథం ఎంత గంభీరమైనది విస్తారమైనది మతపరమైనదైనాసరే ఆ సాధకుని మీద ఒక అత్యున్నత మంగళకరమైన దానికోసం ఆ గణనీయ ప్రాముఖ్యతగలదాని కోసం ప్రభావం చూపవచ్చు. శిఖరాయమానమైన వాస్తవాలకు మేలుకొనే అతని అనుభవానికి, ఉన్నతోన్నతఅనుభవాల సాక్షాత్కారంలో అతని కది సహాయపడవచ్చు.అతని యోగసాధనను ఏదో ఒక గ్రంథం లేదా కొన్ని గ్రంథాలు — ఒకదాని తరువాత ఒకటి చాలా కాలంపాటు — సాంప్రదాయమార్గంలో వున్న భగవద్గీత, ఉపనిషత్తులు, లేదా వేదాలు కావచ్చు. లేదా అతని అభివృద్ధి మార్గంలో సత్యాన్వేషణలో అనేక గ్రంథాలు సత్యాన్ని గురించి అందించిన భిన్న అనుభవంతో గతానికి సంబంధించిన ఉత్తమమైన దాన్నంతటినీ కలిపి అతన్ని భవిష్యత్తులో భాగ్యవంతుడిగా చేయవచ్చు: కాని చివరకు అతను తన స్థానాన్ని లేక యింకా ఉత్తమమేమిటంటే అతను చేయగలిగితే, మొదట నుంచి ఎల్లప్పుడు తన ఆత్మలో తను ఉపయోగించే మంత్రం పరిమితులకావల నిలుపడం, జీవించడం. భగవద్గీతలో ఎప్పుడూ చెప్పబడింది యోగి తన పురోగతిలో, లిఖింపబడిన సత్యం కన్నాఅతీతంగా పోవాలి. 'శబ్దబ్రహ్మ అతి వర్తతే', తను విన్నవాటికి వినబోయే వాటికి "శ్రోతవ్యచ శ్రుతస్యచ". ఎందువల్లనంటే అతను ఒక గ్రంథం లేదా కొన్ని

గ్రంథాల సాధకుడు కాదు, అతను అనంతం కోసం సాధన చేస్తున్నవాడు.

CWSA 25:55- 56

శాశ్వత వేదం, ఈ యోగం పరమగురువు

పూర్ణయోగంయొక్క సర్వోచ్ఛశాస్త్రం ప్రతి మనిషి హృదయంలో రహస్యంగా ఉన్న శాశ్వతవేదం. అందువల్లనే, దాని సర్వోత్కృష్ణ గురువు మార్గదర్శి, జగద్గురువు. మనలో రహస్యంగా వున్నాడు. ఆయన తన జ్ఞాన ఉజ్వలకాంతితో మనలోని చీకటిని తొలగిస్తారు. మనలో అధికమౌతుండే ఆత్మ ఆవిష్కార వైభవంగా మనలో అవుతుంది. ఆయన తన స్వేచ్ఛ పరమానందం, ప్రేమ, శక్తి, అమృత అస్తిత్వాన్ని క్రమంగా మనలో బహిరంగపరుస్తారు. ఆయన మన పైన మనకి ఆదర్శంగావైన ఒక దివ్యమైన ఉదాహరణను నిలిపి మన నిమ్న అస్తిత్వాన్ని మనం ఏది సాధించడానికి తలపెట్టామో దాన్ని ప్రతిబింబించేలా రూపాంతరీకరణ చేస్తారు. ఆయన ప్రభావాన్ని, ఉనికిని మనలోనికి గ్రుమ్మరించడంద్వారా ఆయన వ్యష్టి అస్తిత్వాన్ని విశ్వవ్యాప్త, విశ్వాతీత తాదాత్మ్యతను సాధించడానికి తగిన శక్తివంతునిగా చేస్తారు.

ఆయన విధానం మరియు క్రమం ఏమిటి? ఆయనకు ఏ విధానం లేవు. ప్రతి విధానమూ ఉంది. ప్రకృతికి సాధ్యమైనంతమేర అత్యున్నత ప్రక్రియలను గమనాన్ని సహజరీతిలో జరిగేటట్లు చూడడము, ఆయన విధానము. పెద్దపెద్ద విషయాలకు ఎంత సంపూర్ణ, ప్రధానమైన జాగ్రత్త చర్యలు తీసుకొంటారో అంతే జాగ్రత్తలు అతి సూక్ష్మ వివరాలకు తన ఉనికి పరిగణనలోనికి తీసుకోలేని వాటికి కూడా ఇవ్వ గలిగిననాడు చివరికి అందరికీ వెలుగు చూపుతూ వెలుగువైపుకి పరివర్తన చెందగలడు. ఆయన యోగవిధానంలో అతి చిన్నవాటిని ఉపయోగించాలి, అతి పెద్దవాటిని ప్రయత్నించాలి, ఎలాగంటే ఒక గురువు యొక్క సేవకునికి మరియు సాధకునికి గర్వం, అహంకారం చూపించవలసిన అవసరంలేదు. ఎందువల్లనంటే వాళ్ళకోసం అవి అంతా పైనుంచే అతీత శక్తి చేసింది. అందువలన అతనికి తన స్వంతలోటుపాటులు లేదా జారుడు స్వభావం గురించి నిరాశపడే హక్కు లేదు. తనలో పనిచేసే శక్తి వ్యక్తి గతమైనది కాదు. అతీతశక్తి మరియు అనంతమైనది.

CWSA 23:61-62 *అనువాదం: డా. టి. యస్. రాజకుమారి*

అహంకారం దైవకార్యాన్నర్థం చేసుకోలేదు

(శరీరానికే పరిమితమైన 'నేను' అనబడే) అహంకారిక మనస్సు కాదు, కోరుకొనేది, ఆమోదించేది కాదు, దైవకార్యం. ఎందుకంటే అది తప్పును ఉపయోగిస్తుంది. సత్యాన్ని చేరుకొందుకు, అది బాధను ఉపయోగిస్తుంది. సంతోషాన్ని చేరుకుందుకు, అపరిపక్వతను ఉపయోగిస్తుంది. పరిపక్వతను చేరుకుందుకు.

అహంకారం చూడలేదు, తాను ఎటు నడపబడుతుందో. అది తనను నడిపే దానిపై ఎదురు తిర్గుతుంది. ఆత్మవిశ్వాసం కోల్పోతుంది. ఈ బలహీనతలు లెక్కలోనికి రావు. ఎందుకంటే మనలో ఉండే దివ్యమార్గదర్శి కోపగించడు. మన తిరుగుబాటుపై నిరుత్సాహపడడు. మనలోని అపనమ్మకంపై, వెనుకకు తోయబడడు, మనలోని బలహీనతలపై అతనికి ఉన్నాయి, తల్లి సంపూర్ణ ప్రేమ, బోధకుని పూర్తి సహనం. ఈ మార్గదర్శనానికి మన అనుమతిని వెనుకకు తీసుకోవడం ద్వారా నష్టపోతాం మనం. మన చైతన్యాన్ని, ఎరుకను, అంతా కాకపోయినా దాని లాభాలను. ఇలా మన అనుమతిని ఎందుకు వెనుకకు తీసుకుంటాం అంటే మన ఉన్నత ఆత్మకు, దాని దిగువున ఉన్న అంతరాత్మకుగల బేధాన్ని మనం గుర్తించలేకపోవడంవల్ల; ఏ అంతరాత్మను సంసిద్ధం చేసి దాని ద్వారా (ఉన్నత ఆత్మ) తనని తాను ఎరుకపర్చుకోవా లనుకుంటున్నాడో, ఆ అంతరాత్మకు గల బేధాన్ని. ప్రపంచంలో లాగే మనలో కూడా దైవాన్ని మనం చూడలేము. ఎందుకంటే అతని పనులు ముఖ్యంగా మనలో అతని పనులు మన నైజం ద్వారా మాత్రమే జరుగుతాయి. కాని హేతుబద్ధత లేకుండా వచ్చే అద్భుతాల పరంపరవల్ల కాదు.

తనలో విశ్వాసం కల్గడానికి, మనిషికోరుతాడు అద్భుతాలను. తాను చూడగల్గడానికి తన కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలపాలని కోరుతాడు. మన అసహనం, అజ్ఞానం ఇంకా ఎక్కువ ఆపదకు, విధ్వంసానికి దారిసతీయవచ్చు.

మనం మనని నడిపే దైవానికి ఎదురుతిరిగి మన ఉద్వేగాలను కోరికలను ఇంకా బాగా సంతృప్తిపర్చే తప్పుదారి పట్టించే వేరే శక్తిని మనం కోరుకుంటే పిలిస్తే, దానినే మార్గదర్శనం చేయమని కోరుకుంటే — దానికే దైవం అని పేరు పెడ్తే — అది ఇంకా ఎక్కువ ఆపదకు, విధ్వంసానికి దారితీయవచ్చు.

CWSA 23: 64- 65

యోగా ఒక కొత్త పుట్టుక

యోగా ఒక కొత్త పుట్టుక. బుద్ధిపరమైన, ఒక సాధారణ మనిషియొక్క పదార్థ జీవనంనుండి ఒక ఉన్నతతర ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంలో అధికతర దివ్యసత్తాలోకి పుట్టుక. ఇటువంటి విశాల ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వంలోకి మేల్కొన వలసిన ధృఢమైన అవసరం ఉంటేనే తప్ప — ఏ యోగాన్ని తీసుకుని విజయవంతంగా అనుసరించ లేము.

ఇటువంటి లోతైన, విశాలమైన అంతరంగ మార్పునకు పిలుపునందుకున్న ఆత్మ, అనేక మార్గాల ద్వారా చేరవచ్చు ఈ దశకు. తన మొదటి ప్రస్థానం నుండి అది రావచ్చు ఈ స్థితికి. తన ఎరుక లేకుండానే తాను సొంతంగా అభివృద్ధి చెందడంవల్ల ఒకమతం లేదా తత్వశాస్త్రి ప్రభావంవల్ల తాను నెమ్మదిగా ప్రకాశవంతం అవటంవల్ల ఒకహఠాత్ స్పర్శ లేదా దిగ్భ్రాంతి చర్యవల్ల అది ఒకేసారి దూకవచ్చు ఈ స్థితికి.

2. బయట పరిస్థితుల ప్రభావంవల్ల లేదా తనలోని మూతను (అవి) బద్దలు చేసే ఒకే పదంవల్ల లేదా ఎక్కువకాలం ఈ విషయం పై ధ్యానించడం వల్ల లేదా ఈ మార్గంలో ప్రయాణించిన వ్యక్తి పరిచయం లేదా ఉదాహరణవల్ల ఏది ఏమైనా వ్యక్తి నైజము , పరిస్థితులు వీటికి అనుగుణంగా వ్యక్తి ఆత్మకు ఈ పిలుపు వస్తుంది

ఏ మార్గం గుండా ఈ పిలుపు వచ్చినా — అక్కడ ఉండవలసింది — తప్పని సరిగా — ఒక నిశ్చయము — బుద్ధియొక్క, ఇచ్ఛయొక్క నిశ్చయము; దీని ఫలి తంగా వచ్చే — ఒక సంపూర్ణ, ఫలవంతమైన ఆత్మసమర్పణ; సత్తాలో ఒక నూతన, ఆధ్యాత్మిక భావనాశక్తి, ఒక ఊర్ధ్వ ఇచ్ఛచే గట్టిగా పట్టుకోబడిన ఒక నూతన ప్రకాశము, పరివర్తన, ఒక హృదయ ఆకాంక్ష, — ఈప్రముఖ చర్యలోనే ఉన్నాయి, యోగము ఇవ్వగల ఫలితాలన్నీ — విత్తనంలో అన్నీ ఉన్నట్లు. కేవలం ఒక భావం — లేదా — ఏదో ఒక ఉన్నతమైనదాని కొరకు — బుద్ధియొక్క అన్వేషణ, ఆకాంక్ష. వీటితో అది ఎంత గాఢంగా గ్రహింపబడినప్పటికీ — అది నిష్ప్రయోజనం — దానిని హృదయం కోరకపోతే. అదే, ఆ ఒక్కటే, కోరతగ్గది, పట్టుకోతగ్గది — అని హృదయం, ఇచ్ఛ, కూడ, అనుకోకపోతే.

ఎందుకంటే, ఆత్మ-సత్యం — కేవలం ఆలోచనకు చెందినది కాదు; ఆత్మసత్యంలో

జీవించాలంటే సత్తాకు సంబంధించిన ఒక ఏకీకతత యేక మనస్కత కావాలి.

యోగాకు అవగతమైన గొప్ప మార్పు — విభక్త ఇచ్ఛతో గాని, శక్తిలో చిన్నభాగం వల్లగాని, సంశయాత్మక బుద్ధివల్ల గాని, సాధ్యం కాదు. దైవాన్ని అన్వేషించేవాడు — తప్పనిసరిగా, దైవానికి — ఒక్క దైవానికి మాత్రమే — అంకితమవ్వాలి.

CWSA 23:69c70 *అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు*

మొట్టమొదటి ఆవశ్యకత

ప్రధానమైన ఆవశ్యకత యేమిటంటే గతానికి బాహ్యీకరించబడిన విషయక్రమంలో మనసు తన ప్రగతినీ, సంతృప్తినీ, తన ఆసక్తులపై ఏకాగ్రపరచటంలో కేంద్రీకత్యమైన విశ్వాసాన్ని, అవలోకనాన్ని కరిగించి వేయటం. ఈ ఊహాతలంలోని అవగాహనను కేవలం భగవంతుణ్ణి కోరుకొనే, దైవాన్నే చూడగల మరింత లోతైన విశ్వాసం, దర్శనంతో వినిమయం చేయడం తప్పనిసరి. తరువాత అవసరం మన నిమ్న ప్రకృతి ఈ సరికొత్త నమ్మకానికి, ఉన్నత దర్శనానికి వందనీయమై ఉండటం. మన ప్రకృతి సర్వస్వం సమగ్రంగా సమర్పణ అవ్వాలి. ప్రతిభాగంలో ప్రతి కదలికలోను ఆ పరమాత్మకు నివేదనం కావాలి. అది తనను తాను సంస్కరించుకొనలేని యింద్రియ మనస్సుకు భౌతిక ప్రపంచం యిందులోని వస్తువులకన్నా అసత్యంగా గోచరించి నప్పటికీ మన అస్తిత్వ సర్వస్వం. ఆత్మ, మనస్సు, యింద్రియాలు, హృదయం, సంకల్పం, ప్రాణం, శరీరం,. తమ శక్తులన్నింటినీ పూర్తిగా ఏ విధంగా సంపూర్ణంగా దైవానికి సమర్పించాలంటే అది భగవంతునికి తగినటువంటి వాహనంగా మారిపోవాలి. ఇది అంత సులువైవ పని కాదు. ఎందుకంటే ప్రపంచంలో ప్రతీదీ తమ స్థిరమైన అలవాట్లను తమ స్వాభావికన్యాయంగా కలిగి సమూలమైన మార్పును నిరోధిస్తుంది. మరియు యే మార్పుకూడా పూర్ణయోగంలో అభిలషించే విప్లవాత్మకమయిన మార్పుకన్నా సమూలంగా ఉండదు. మనలోని ప్రతి అంశాన్ని మన కేంద్రీయ విశ్వాసం సంకల్పం, దృష్టి వైపు నిరంతరం వెనుకకు పిలవబడాలి. ఉపనిషత్ పరిభాషలో ప్రతి ఆలోచన, స్పందన కూడా తత్ మాత్రమే దివ్యబ్రహ్మము. యిక్కడ మనుషులు ఆరాధించేది కాదని గుర్తుంచుకొనేటట్లు చేయాలి. ప్రతి ప్రాణ నాడికి తనను దాని స్వంత అస్తిత్వంగా చూపుకొన్న దానంతటి యెడల సంపూర్ణ వైరాగ్యం కలిగి ఉండేటట్లు ఒప్పించాలి. మనస్సు, మనస్సుగా ఉండడం మాని

తాను అతీతమయిన దానితో ప్రకాశమయం కావాలి. ప్రాణము మరింత విశాలము, శాంతము, తీవ్రతరము బలోపేతం కావాలి. అల్పమైన కోరికలు, ఉద్వేగాలతో తన పాత అంధము, సంకుచితమయిన స్వభావంతో తనను తాను గుర్తించకూడదు. శరీరం కూడా పరివర్తనకై నివేదన కావాలి. ఇప్పుడున్నట్లు ఇకపై గగ్గోలు పెట్టే జంతువు లేక నిరోధించే గుదిబండగా ఉండకూడదు. దానికి బదులుగా ఒక చైతన్యంవంతమైన సేవికగా, జ్వాజ్వల్యమానమైన ఉపకరణంగా ఆధ్యాత్మ సజీవమైన రూపంగా మారాలి.

CWSA 23:72-73

మనం ఆరాధించే దైవం

మనం ఆరాధించే దైవం కేవలం సుదూరమైన విశ్వాతీతమయిన సత్యమే కాకుండా ఈ జగత్తులో మనకు సన్నిహితమయిన సగం ముసుగు వేసుకున్న అభివ్యక్తి కూడా. జీవనం ఆ సంపూర్ణ దివ్య అభివ్యక్తి క్షేత్రం. ఇక్కడ జీవనంలోనే ఈ భూమిపైనే ఉపనిషత్తులు నొక్కి చెప్పినట్లుగా మనం తెర తొలగించి ఆ దివ్యత్వాన్ని ప్రకటింపచేయాలి. తన విశ్వాతీత మహత్తు, వెలుగు మాధుర్యాలను మన చేతనకు నిజం చేయాలని యిక్కడ పొంది వీలైనంతవరకు వ్యవస్థీకరించాలి. మన యోగంలో జీవనాన్ని పూర్తిగా రూపాంతరీకరించటానికి మనం అంగీకరించాలి. ఈ అంగీకారం మన ఘర్షణకు కష్టాలను జోడిస్తుందని మనం వెనుతిరగటం నిషిద్ధం. మనకు లభించే రాయితీ ఏమిటంటే మన మార్గం వడిదుడుకులతో కూడుకున్నదయినా ప్రయత్నం క్లిష్టమూ, విచలితం చేసేంతకష్టతరమూ అయినప్పటికీ ఒక నిర్దిష్టమైన స్థితి తర్వాత మనం అనంతమయిన లబ్ధిని పొందుతాం. ఒకసారి మన మనసు కేంద్రదర్శనంపై నిలచినపుడు మన సంకల్పాలన్నీపూర్తిగా ఒకే అన్వేషణకు మళ్ళించబడినపుడు జీవితమే మనకు సాయం చేస్తుంది.

CWSA 23:73-74

మానవతకు ప్రతినిధి

ఈ జీవితాన్ని అంగీకరిస్తూ కేవలం ఆత్మ భారాన్ని మోయటంకాక తన బరువుకు తోడు ఈ ప్రపంచం యొక్క అధికభారాన్ని కూడా మోయవలసివస్తుంది. అందువలన అతని యోగం మిగిలిన వారి యోగాలవలేకాక ఒక రణంలా ఉంటుంది. కాని

యిది ఒక వ్యక్తిగతమైన యుద్ధం కాదు. ఇది ఒక అనల్పమైన దేశముపై సాగించే సమిష్టి యుద్ధం. అతను అసత్యమైన అహంకార శక్తులను, అస్తవ్యస్తతను తనలో జయించటమే కాక ఈ ప్రపంచంలో అవే శక్తులకు ప్రాతినిధ్యం వహించి అనంతమయిన అసుర శక్తులను కూడా జయించాలి. వాటి ప్రాతినిధ్య వైఖరి వాటికి మరింత మొండిగా ప్రతిఘటించే శక్తిని అంతులేకుండా పునరావృతం అయ్యే హక్కుని యిస్తుంది. తన వ్యక్తిగతమైన సమరాన్ని పట్టువిడువక జయించినప్పటికీ అతను మళ్ళీ మళ్ళీ ఆ ఎడతెగని యుద్ధాన్ని గెలవాల్సి ఉంటుంది. ఎందుకంటే అతని ఆంతర అస్తిత్వం ఎంతగానో విస్తృతి చెందింది. అందులో అతని స్వీయ అస్తిత్వమేగాక దానితోపాటు చక్కగా నిర్వచించబడిన దాని అవసరాలు, అనుభవాలుకూడా వున్నాయి. కాని అతని అస్తిత్వం యితరుల అస్తిత్వంతో ఒకటై వుంది. ఎందుచేతనంటే స్వయంగా అతనిలో విశ్వాన్నే కలిగి వున్నాడు.. అందరు ఆధ్యాత్మాన్వేషకులలాగా, హేతుబుద్ధి వ్యతిరేకతలు, ఇంద్రియాల వీడని పట్టు, హృదయాల అలజడులు, కోరికల దేహబుద్ధి భౌతికదేహ ప్రతి బంధకం. అన్నీ పరిష్కారం కోరుతూ ఆతని ముందు నిలుస్తాయి. వాటి పరస్పర, ఆంతరిక వైరుధ్యాలతోనూ, తన లక్ష్యంచేరకుండా తనను వెనుకకు లాగే వాటితోను అతడు మరో విధంగా వ్యవహరించవలసి వుంటుంది. ఈ తిరుగుబాటు చేసే విషయాన్నంతట్నీ పరిష్కరించటానికి అతను అనంతంగా, అధిక కష్టతరమైన, పరిపూర్ణత స్థితికి చేరాలి.

వాటిని భగవత్సాక్షాత్కారానికి అవతరణకూ, అవసరమైన ఉపకరణాలుగా అంగీకరిస్తూ వాటి మధ్య వైషమ్యాలను చిక్కటి అంధకారాన్ని దీపితం చేయటానికి వాటిని వేరు వేరుగానూ అన్నింటినీ కలిపి రూపాంతర మొనర్చి ఒక దానితో మరొక దానిని సామరస్యపరచి సమగ్రంగా ఒక రేణువు ఒక పోగు లేదా ప్రకంపనను వదలకుండా ఎక్కడా చిన్న అణువంత అపరిపూర్ణతకు తావివ్వకుండా మళ్ళించవలసి ఉంటుంది. ఒక మినహాయింపులేని ఏకాగ్రత, లేదా ఏకాగ్రతా పరంపర అతని సంకీర్ణమయిన కార్యంలో ఒక తాత్కాలికమయిన వీలు మాత్రమే. దాని ప్రయోజనం అయిపోయిన వెంటనే దానిని వదిలివేయాలి. కష్టసాధ్యమైన సర్వసమీకరణా ఏకాగ్రత వైపు అతడు కృషి చేయవలసి ఉంటుంది.

CWSA 23:77 -78

ఏ యోగానికైనా ఏకాగ్రతే తొలి నియమం

ఏకాగ్రత ఏ యోగానికైనా మొదటి దశ, కానీ పూర్ణయోగ స్వభావంలో అది ఒక సర్వ స్వీకరణ ఏకాగ్రత కావాలి. ఆలోచనలను, ఉద్వేగాలను సంకల్పాలను వేరు వేరుగా ఒకే విషయంపై పటిష్టంగా ఒకే విషయంపై వస్తువుపై స్థితిపై, ఆంతరంగికచలనం లేదా సూత్రంపై స్థిరపరచటం నిస్సంశయంగా యిక్కడ కూడా అవసరమే. కాని యిది ఒక సహాయకరమైన పద్ధతి. ఒక విస్తృతమయిన, వికసనం, అన్న భాగాలు తమ సర్వశక్తులతో సర్వమూ అయిన పరమాత్మపై ఒక సమగ్రమయిన, సామరస్యమయిన ఏకాగ్రతను సాధించడం ఈ యోగంయొక్క బృహదాశయమై ఉంది. అది లేకుండా ఈ యోగం అసాధ్యం. ఎందుకంటే చైతన్యం ఏకం అయిన దానిలో విశ్రమిస్తుంది. ఆ చైతన్యం మనం ఆకాంక్షించే అందరిలోనూ పనిచేస్తుంది. మనం దీనినే కోరుకొంటున్నాము. మనలోని ప్రతి అంశంలోను, మన స్వభావపు ప్రతి చలనంలోను, ఆ ప్రభావం ఉండాలని మనం కోరుకుంటున్నాం. ఈ విస్తృతమైన ఏకాగ్రమయిన సంపూర్ణత్వం సాధన యొక్క ఆవశ్యక గుణం కావాలి. ఆ గుణమే సాధనను నిర్ణయించాలి.

CWSA 23:78-79

కార్యప్రారంభానికి ఊర్ధ్వం నుండి ఆ వెలుగు అభిలషించేది

ఒక సజీవమైన సిద్ధిలోకి దారితీసే ఏకాగ్రత నిరంతరం మనం ఎక్కడ కల్గినా అన్నింటి యందు ఆ ఏకైక సత్యం యొక్క ఉనికి అనుభవాలు. వీనినే జ్ఞానంచే యోగమనీ జ్ఞానంకోసం చేసే ప్రయత్నమని అంటాము. కేవలం శాస్త్రాలు పురాణాలు చదవడం లేదా బుద్ధితో భగవంతుణ్ణి అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించటం తాత్త్విక చింతన చేయడం చాలదు. ఎందుకంటే ఈ సుదీర్ఘ మానసిక పరిశ్రమ చివర్లోమనం శాశ్వతుని గురించి చెప్పినదంతా తెలుసుకోవచ్చు. ఆ అనంతుని గురించి ఆలోచించినదంతా వశం చేసుకొంటాం. అయినప్పటికినీ ఆతని అసలేమీ తెలుసుకోనే లేదు. శక్తివంతమైన యోగంలో ఈ బుద్ధ్యాత్మకమయిన సంసిద్ధత మొదటిదశ కానీ యిది తప్పని సరి కాదు. ఈ మెట్టు అందరికీ అవసరంలేదు. లేదా అందరూ దీనిని స్వీకరించాలని పిలవాల్సిన పనిలేదు. కేవలం సవితర్క లేదా సవిచార ధ్యానంలో పొందిన

బుద్ధి రూపజ్ఞానమే. అనివార్యమయిన లేదా ప్రాథమికమయిన అవసరమే అయితే చాలా కొద్దిమందికి తప్ప తక్కిన వారికి యోగం అసాధ్యం. పైనున్న వెలుగు తన పని ప్రారంభించినా అని మనలని అడగడం అంటే, అది అంతరాత్మ నుండివచ్చిన పిలుపు, ఆ పిలుపే మన మనస్సులో దానికి చాలినంత ఆధారం. ఈ ఆధారాన్ని ఆలోచనలలో నిరంతరం దైవాన్ని నిలిపి ఉంచుకోవడం.చైతన్యవంతమయిన భాగాలలో అందుకు తగిన సంకల్పం, ఒక ఆర్తి, విశ్వాసం హృదయంలో ఒక ఆవశ్యకత ద్వారా చేరుకోవచ్చు.

వీటిలో ఏదో ఒకటి నడిపించవచ్చు. లేదా అన్నీ ఏకమై లేక సమలయలో ఉద్యమించలేకపోతే యేదో ఒకటి పైచేయి సాధించి నడుపవచ్చు. ప్రారంభంలో సరిపడినంతా ఉండకపోవచ్చు. ఆకాంక్ష సంకుచితం అపరిపూర్ణం అయివుండవచ్చు. విశ్వాసం కాంతిహీనంగా ఉండవచ్చు. జ్ఞానమనే శిలపై స్థాపితమై ఉండకపోవచ్చు. ఊగుతూ అనిశ్చితంగా, తేలికగా, క్షీణిస్తూ తరచుగా పూర్తిగా ఆరోపోనూవచ్చు. తుఫాను గాలిలో కాగడాలా మళ్ళీ కష్టతరంగా ప్రజ్వలింప చేయవలసి ఉంటుంది. కానీ ఒకసారి హృదయపు లోతులనుండి దృఢమైన ఆత్మ నివేదన, ఆత్మ పిలుపు జాగృతమైతే ఈ ఈ అసంపూర్ణమయిన అంశాలే దైవకార్యానికి ఉపకరణాలుగా పని చేస్తాయి. జ్ఞానులంతా మానవులకు దైవాన్ని చేరే మార్గాలను పరిమితం చేయటానికి యిష్టపడరు. ఎంత యిరుకైన మార్గమైనా ఎంత నీచమయినదయినా ఎంత అంధకారమయమయిన పెరటిదారే అయినా ఎంత వినమ్రమయిన ప్రక్క ద్వారమయినా అతని ప్రవేశానికి తెరిచే ఉంటుంది. ఏ పేరైనా, ఏ రూపైనా, ఏ సంకేతమయినా ఏ నివేదన అయినా సరిపోతుంది. దానితోపాటు ఆత్మ సమర్పణ తోడయినప్పుడు. ఎందుకంటే భక్తుడి ఎదలోని, భగవంతుడికి తెలుసు ఆయన ఆ యజ్ఞాన్ని స్వీకరిస్తాడు.

CWSA 23:81-82

కామనాంతరాత్మకు తపనచెందే ప్రాణ-శక్తికి శిక్షణ

మనలోని ఈ కామనాత్మను, తపనచెందే ప్రాణశక్తిని మొదటగా అంగీకరించాం. కేవలం పరివర్తన చెందటానికి ముందునుండే కోరికలన్నింటినీ త్యజించి భగవతునిపట్ల మోహాన్ని ఏకాగ్రతను కలిగి ఉండాలి. ఒకసారి ఈ ముఖ్యమయిన విషయం సాధించాక తనకై కోరుకోవటం మాని ఈ ప్రపంచంలోని దైవానికి మనలోని దైవానికై కోరుకోవటం

వీటికి నేర్పాలి. తన కొరకై ఏ వ్యక్తిగత ఆధ్యాత్మిక శక్తులను ఆశించరాదు. మనలో యితరులలో జరుగవలసిన మహత్తరకార్యం పైన రాబోయే ఉన్నత ఆవిష్కరణ ఈ ప్రపంచంలో భగవంతుని అవతరణ, నెరవేరడమనే వైభవోపేతంగా జరుగబోయే ఉన్నత అభివ్యక్తిపైన మనం జీవించవలసిన అభిలషించవలసిన శాశ్వతంగా పట్టాభిషిక్తం కావలసిన సత్యం పైన కేంద్రీకరించాలని వాటికి బోధించాలి. అన్నిటికన్నా చివరగా దానికి అతి కష్టమయినది, సరైన ఉద్దేశ్యంతో అభిలషించటం కన్నా కష్టమైనది, సరైన పద్ధతిలో అభిలషించడం నేర్పాలి. తన స్వీయ అహంకారపు మార్గంలోకాక, భగవంతుని మార్గంలో కోరుకోవటం నేర్పాలి. అది ఒక బలమైన వేరైన సంకల్పం పట్టు పట్టినట్లుగా తన తృప్తితోను, తన స్వప్నాలను నిజం చేసుకోవటానికి తనకు సరి అనిపించినది. కావాలనిపించడం కాక, అది ఒక బృహత్తరమూ, మహత్తరమూయైన సంకల్పాన్ని ఫలవంతం చేసుకోవటానికి అభిలషించాలి. అనాసక్తము, అజ్ఞానమయము కానటువంటి దార్శనికతకై వేచివుండటానికి అంగీకరించాలి. మానవునికి గొప్ప అసహన భయములకు కారకం సమస్యకారి అయిన కోరిక అన్ని ఒడిదుడుకులకు కారణభూతం అయినది తన దివ్య స్వరూపానికి రూపాంతరం చెందటానికి అర్హత పొందుతుంది.
CWSA 23:83- 84

దివ్య మానవత లేదా అతి మానస జాతి నిర్వచనం

మన యోగం యొక్క ధ్యేయం పరిమితమైన బాహ్యదృష్టికల అహంకారాన్ని తొలగించి దాని స్థానే ప్రకృతిలో వసించి పాలించే దైవానికి పట్టాభిషేకం చేయటం. దీని అర్థం ముందుగా కోరికని పూర్తిగా వదిలి కోరికలను అనుభవించడమనే ధర్మం మానవుని యిష్టంపై పాలించటం ఏ మాత్రం అంగీకరించకుండా ఉండడం ఆధ్యాత్మిక జీవితం తన మనుగడ కవసరమైన సారాన్ని కోరికనుండి కాక నిర్మలము స్వార్థ రహితము రసాత్మకమయిన ఉనికి యొక్క ఆధ్యాత్మిక ఆనందం నుండి పొందు తుంది. కేవలం కోరికల ముద్రగల ప్రాణిక చేతన మనలోని మానసిక కోశం నుండి ఒక కొత్త జన్మను రూపాంతరీకరణను పొందాలి. విభజించబడిన అహంకార పూరిత మయిన పరిమితమయిన ఆలోచన, బుద్ధి అదృశ్యమై పోవాలి. వాటి స్థానే నీడలు లేని స్వయంభువైన దివ్యతేజస్సుయొక్క సత్యచేతనను స్థాపించాలి.వెదకులాడే అర్థ సత్యం నుండి, పడుతూలేస్తూ, పొరపాట్లునుండి విడివడిన అస్పష్టమైన అహంకార

కేంద్రమయిన యిబ్బందిపెట్టే స్వల్పమైన ఆశయాల సంకల్పాలు మాని వేగవంతము శక్తివంతమూ స్వచ్ఛమూ, స్వయం చలనమైన భగవంతునిచే కదిలించబడి, నడిపించబడే భగవత్ శక్తికి స్థానం కల్పించాలి. మన చేతనలన్ని కలసి ఒక ఉన్నతమయిన వ్యక్తిగతం కాని తడబడని తొట్రుపడని ఆ దైవ సంకల్పంతో సమస్యలేకుండా ఏకీకృతమయిన సంకల్పాన్ని పాదుకొల్పి చైతన్యవంతం చేయవలసి ఉంది. తృప్తి చెందని మన అల్పఅహంకార జనిత ఉద్వేగాలను పెరికి వేయాలి. వాటిస్థానే తన సమయంకోసం వేచి ఉన్న గుహ్యమైన, లోతైన విశాలమైన చైత్య సత్త హృదయాన్ని నాటాలి. మన భావనలన్ని దైవం వశించే ఈ అంతర హృదయం నుండి ప్రేరితమై శాంతము, అతిశయించిన భావాలయిన దైవిక ప్రేమ, బహువిధ ఆనందాలలోకి పరివర్తన చెందు తుంది. ఇది దివ్యమానవతకు లేదా అతిమానస జాతికి నిర్వచనం. ఇది మానవ బుద్ధి, చేతలకు అతిశయించిన లేదా ఉదాత్తమయిన శక్తి కాదు. ఇది యోగంతో మనలన్ని పరిణామం చెందించుకునే అతి మానస మనిషి రూపం

CWSA 23:90-91 *అనువాదం: డా. సరోజాప్రసాద్*

దివ్యకర్మయోగం

నిరంతర అంతరంగ స్మృతి

ఒక కేంద్రీయ విమోచనాత్మక జ్ఞానాన్ని నిరంతర అంతరంగ స్మృతిని యోగాభ్యాసం కాంక్షిస్తుంది. ఆ స్మృతిని తీవ్రతరం చేసేందుకు ఒక నిరంతర సక్రియాత్మక బాహ్యీకరణ, కర్మల ద్వారా జరుగుతుండాలి. సర్వమందు ఒకే ఆత్మ వుంది, ఒకే దైవం సర్వమూ, సర్వమూ దైవంలో వున్నాయి. సర్వము దైవమే, విశ్వంలోమరేదీ లేదు. ఈ ఆలోచన లేక విశ్వాసం కర్మచేసే వ్యక్తి మొత్తం చేతనా ద్రవ్యం అయ్యేంత వరకు అతని మొత్తం నేపథ్యం అయి వుండాలి. ఈ విధమైన ఒక స్మృతి, తనను తాను క్రియోన్ముఖం చేసుకొనే ధ్యానం, చివరకు ఒక ఉదాత్తమైన, అవిచ్ఛిన్న దృష్టి, ఒక స్పష్టమైన సర్వాన్నీ ఆలింగనవం చేసుకొనే చేతనగా తప్పక మలుపు తిరగాలి. మనం దేనిని యెంతో శక్తివంతంగా గుర్తుంచుకొంటున్నామో, లేక దేనిపై మనం నిరంతరం ధ్యానిస్తూన్నామో దానిని అవిచ్ఛిన్నంగా చూచే దృష్టిగా దాని సర్వాంలింగక చేతనగా తప్పక మలుపు దిరగాలి.

ఎందుకనంటే, ప్రతిక్షణం సమస్త అస్తిత్వానికి, సంకల్పాన్ని కర్మకు మూలంతో సదా సంప్రదిస్తూవుండాలని వత్తిడి చేస్తుంది. అదే సమయంలో సమస్త ప్రత్యేక రూపాలు ఆకారాలు వాటి కారణం, పోషకుడు అయిన "తత్" లో ఆలింగనం చేసుకోవడం, వాటిని దాటిపోవడం కూడా వుంటుంది.

మనం దేనిని చూచినా, విన్నా, మనం దేనిని తాకినా, గ్రహించినా మనకు తెలిసిన దానినంతా మనం పూజించే సేవించే "తత్" గా మనం తెలుసుకోవాలి. అనుభూతి చెందాలి. సమస్తం దైవత్వపు ప్రతి రూపంలోనికి మార్పు చెందాలి. ఆతని భగవత్తత్వపు ఆవాస స్థలంగా భావించబడాలి. ఆ శాశ్వత సర్వ వ్యాపకతతో ఆవహించబడాలి.

CWSA 23:112- 113

అహంకారపు ఆంతరిక ఆధారాలనన్నింటినీ త్యజించాలి

చివరగా, యజ్ఞయోగాభ్యాసం, అహంకారపు ఆంతరిక ఆధారాలనన్నింటినీ త్యజించమని మన పై వత్తిడి పెడ్తుంది. వాటిని మనస్సు, సంకల్పం, కర్మలనుండి తొలగించి పారెయ్యాలని, దాని బీజాన్ని దాని ఉనికిని దాని ప్రభావాన్ని మన స్వభావం నుండి తీసివేయాలని మనపైన వత్తిడి పెడ్తుంది. సర్వం చేయవలసింది దైవంకోసం, సర్వం దైవం వైపు నిర్దేశించబడాలి, మనల్ని మన మొక ప్రత్యేక అస్తిత్వంగా భా వించి మనకుగా మనం యితరులకోసం యేదీ చేయకూడదు. వారు పొరుగువారైనా, మిత్రులైనా, కుటుంబమైనా, దేశమైనా లేక మానవ జాతియైనా లేక యితరజీవులైనా కేవలం అవి మన వ్యక్తిగత జీవితానికి ఆలోచనకు మనోభావానికి సంబంధించిన వైనందున, లేక వాటి సంక్షేమంలో అహం ఆసక్తి మొగ్గుచూపుతున్న దనేకారణంతో మనం దేన్నీ చేయకూడదు. ఈ విధంగా సమస్త కర్మలను చేయడం చూడడం, దైవాన్ని తన స్వంత బృహత్తర జగదస్తిత్వపు హద్దులు లేని దేవాలయంలో జరుగుతుండే ఒక దైనందిన శక్తివంతమైన పూజగా, సేవనంగా తయారవుతుంది.

CWSA 23:113- 114

సమస్త కార్యకలాపాలలో యోగి లక్ష్యం

ఎందుకనంటే సమస్తం ఒక యజ్ఞంగా నిర్వహించబడాలి. సమస్త కార్యకలాపాలు

యేకైక దైవాన్ని తమలక్ష్యంగా, తమ మనుగడ అర్థానికి కేంద్రంగా చేసుకోవాలి. జ్ఞానంకోసం తయారైన విజ్ఞాన శాస్త్రాల్లో యోగి లక్ష్యం, మనిషిలో, జీవుల్లో, వస్తువుల్లో, క్రియాశక్తుల్లో, ఆమె సృజనాత్మక విశిష్టతంలో, మార్మికతల నిర్వహణలో దైవచేతన బలమైన శక్తి కార్య విధానాలను ఆవిష్కరించడం, అర్థం చేసుకోవడం అవ్వాలి. అవి మానసిక, భౌతిక మైనవైనా లేక గుహ్యామైన, అంతరాత్మకమైన ఆచరణకు సంబంధించిన విజ్ఞానశాస్త్రంలో ఆధ్యాత్మ అధికారానికి ఆనందానికి ఆత్మ - సాఫల్య తకు సంబంధించిన ఒక సచేతన, దోషరహిత, ప్రకటనకోసం, ఆ జ్ఞానాన్ని ఉపయో గించడానికి వీలుగా మనకివ్వబడిన కార్యం నిమిత్తం, సాధన సామగ్రిని సాధనోపా యాలను తెలుసుకొనేందుకు దైవ విధానాలలోనికి ఆతని ప్రక్రియలలోనికి ప్రవేశించడం యోగి లక్ష్యం. కళలలో యోగి లక్ష్యం కేవలం సౌందర్యారాధన, మానసిక లేక ప్రాణిక సంతృప్తికాదు. కాని దైవాన్ని ప్రతిచోటా దర్శించడం, తన స్వంత కార్యాల అర్థాన్ని వివేకంతో ఆరాధించడం, ఒకే ఒక దైవాన్ని ఆదర్శ రూపాలలో వ్యక్తం చేయడం, యేకైక దైవాన్ని సూత్రాలలో క్రియాశక్తులలో, ఏకైక దైవాన్ని దేవతలలో, మానవుల్లో, జీవుల్లో, వస్తువుల్లో వ్యక్తం చేయడం యోగి లక్ష్యం.

యోగికి, యితరులకు మధ్య ఉండే తారతమ్యం యిది. యోగి ఒక ఉన్నత విశాలతర ఆధ్యాత్మిక చేతనలో నివసిస్తాడు. అపుడు జ్ఞానసంబంధ, లేక సృష్టి సం బంధం ఆతని కార్యమంతా అచటి నుండే పెల్లుబుకుతుంది. అది మనస్సుతో తయారవ్వదు. ఎందుకనంటే అది మానసిక మానవుడు వ్యక్తం చేయవలసివున్న లేక విశేషించి అతనిద్వారా అతని కర్మలను అతని వ్యక్తిగత సంతృప్తికోసంగాని ఒక ద్వివ్యకార్యం కోసం వ్యక్త అవ్వాలని వత్తిడి చేసే మహనీయ సత్యం, దర్శనం.
CWSA 23:142- 143

చైత్యపురుష ఆవిర్భావం

తన మానసిక నిశ్చితత్వాల, సామర్థ్యం మీద ప్రతి అడుగులో స్వయంగా ఆధారపడవలసిన అవసరం లేకుండా చాలినంతగా ప్రశాంతమైనపుడు, తన దూకుడుగల సంకల్పం మీద, అభ్యర్థన మీద, కోరికమీద యిక నెంతమాత్రము నిరంతరంగా వత్తిడి చేయకుండా ప్రాణికం స్థిరపరచబడినప్పుడు మచ్చికైనప్పుడు తన బాహ్యాం వైపు మొగ్గుదల అస్పష్టత లేక తమస్సు రాశి క్రింద ఆంతరిక జ్వాలను పూర్తిగా

పొతిపెట్టలేనట్లు మార్పుకు లోనైనపుడు, లోలోతున ఉన్న ఒక అస్తిత్వం అరుదైన దాని ప్రభావాలలో మాత్రమే తెలుస్తూ యెంతోకాలం నుండి దాగి వున్నది. ముందుకు రాగలిగి తక్కిన దానిని ప్రకాశమయం చేసి, సాధనకు నాయకత్వం వహిస్తుంది. దాని లక్షణం దైవం వైపు, లేక అత్యున్నతమైనదాని వైపు యేకాగ్రదృష్టి నిలుపడం. ఒకే ఏకాగ్రదృష్టి అయినప్పటికీ, కర్మలోను, కదలికలోను మెతక ధోరణి కలది. అది ఒకే దృష్టిగల బుద్ధిలాగా లేక రాజరిక భావనమౌఢ్యం లేక ఒకే దృష్టిగల ప్రాణికశక్తి ప్రేరణలకా దివ్యాన్ని సృజించదు. ప్రతిక్షణం మృదువైన కచ్చితత్వంతో పరమసత్యం వైపుకు దారి చూపుతుంది. అప్రయత్నంగా మంచి చెడులను గ్రహిస్తుంది. ఆ దివ్యమైన దైవం వదలకుండా పట్టుకొనివుండి మిశ్రమం నుండి దివ్యమైన దానిని భగవంతుని వైపుకుండే చలనాన్ని విడదీస్తుంది.

స్వభావంలో మార్పు చెందవలసివున్న దాన్నంతటినీ చూపించే ఒక కరదీపిక లా దాని చర్యవుంటుంది. సిద్ధిపై పట్టుబట్టే సంకల్పజ్యోతి దానిలో వుంది. ఆంతరిక, బాహ్య మనుగడనంతటినీ పరునవేదిలా మార్చివేయడంమీద పట్టుబట్టే సంకల్పజ్యోతి దానిలో వుంది. ప్రతిచోట అది దివ్యత్వాన్నే దర్శిస్తుంది. కాని కేవలం ముసుగును, మారువేషం వేసుకొన్న రూపాన్ని తిరస్కరిస్తుంది. అది పరమసత్యంపై పట్టు బడుతుంది. సంకల్పంమీద, బలంమీద ఆధిపత్యంమీద సంతోషం మీద దివ్యప్రేమమీద, సౌందర్యంమీద పట్టు బడుతుంది. కాని అవిద్యకు సంబంధించిన కేవల వ్యవహారిక క్షణిక సత్యాన్ని అధిగమించిపోయే విద్యను యెడబాయనిపరమసత్యం మీదే పట్టు బడుతుంది. ఒక అంతరంగం వైపు సాగే ఆనందం, మీదేగాని కేవల ప్రాణికానందంమీద కాదు, అది పట్టుబట్టేది. ఎందుకనంటే అది దిగజార్చే సంతృప్తులను గాక శుద్ధి చేయడానికి బాధ కలిగించే దానిని విషాదాన్ని యిష్టపడుతుంది. పైకెగిరేప్రేమ రెక్కలపైననేగాని, అహంకారిక వ్యామోహ కట్టుగొయ్యకు కట్టుబడినదానిపై గాదు లేక దాని పాదాలు బురదలో కూరుకుపోయినదానిపై గాదు, అది పట్టుబట్టేది. శాశ్వ తత్వాన్ని ఆరాధనీయం చేసే నిర్వచనమయ్యే సౌదర్యంపై అహానికిగాక ఆధ్యాత్మకు ఉపకరణాలయ్యే బలం, సంకల్పం ఆధిపత్యం మీద అది పట్టుబడుతుంది. జీవితాన్ని దివ్యీకరించడం దాని సంకల్పం, దాని ద్వారా ఒక ఉన్నతసత్యాన్ని వ్యక్తం చేయడం, అది అంకితమయ్యేది దైవానికి, శాశ్వతునికి.

CWSA 23:154- 155 అనువాదం: కె.వి.రావు

చైత్యపురుషుని అత్యంత స్వాభావిక లక్షణం

అయితే పవిత్రప్రేమ, ఆనందం, ఏకతల ద్వారా దైవదిశగా వత్తిడి కలిగించడం చైత్యపురుషుని అత్యంత స్వాభావిక లక్షణ. అది అమితంగా కోరుకొనేది ఓ దివ్య ప్రేమను, దానికి ప్రేరణ దైవం యెడల ప్రేమ మనలో నూతన జన్మ ధరించిన దైవశైశవ లేక అస్పష్ట ఊయల గుహపై దేదీప్యమానంగామెరుస్తూవున్న సత్యతారదాని గమ్యం. ఎదుగుతూ అపరిపక్వ ఉనికితోఉన్న తొలి సుదీర్ఘదశలో అది లౌకిక ప్రేమపైన వాత్సల్యం, మృదుత్వం సహృదయ సంకల్పం, కరుణ దయల మీద; సౌందర్యం, సాధుత్వం, శుద్ధత, వెలుగు, దారుఢ్యం, స్థైర్యాల మీద; మానవుని స్థూలస్వభావాన్ని సాధారణతను సంస్కరించడం కోసం, స్వచ్ఛంగా చేయడం కోసం సహాయపడ గల్గిన వాటన్నింటి పైన అది ఒరిగి ఉన్నది; కాని మానవుల ఉత్తమ, అధమ స్థితులలో చలనాలు ఎంత మిశ్రమంగాను, అహంతో తనను తాను మోసగించుకునే భావోద్వేగ అసత్యంతో ఎంతగా దిగజారి ముద్రవేయబడినది, ఆత్మగమనాన్ని అనుసరించుతూ, అది స్వీయ లాభం పొందడం దానికి తెలుసు. ఒక్క పెట్టున ఉత్పన్నమవుతూ పాతబంధా లన్నింటిని ఛేదించి ఓ ఉత్తమ ఆధ్యాత్మిక ప్రేమ అనే సత్యాన్ని ఏక తను వాటి స్థానంలో ఉంచడం కోసం సిద్ధమై ఆతృత పడుతున్నది. మానవరూపాలను, గమనాలను, యింకా అంగీకరించవచ్చేమో గాని వాటిని యేకైకం వైపు మాత్రమే త్రిప్పాలనే షరతు మీదనే ఆమోదిస్తుంది. అది కేవలం సహాయపడి బంధాలను, గురువు పట్ల హృదయపూర్వక, మనఃపూర్వక గౌరవాన్ని, దైవాన్వేషకుల కలయికను, ఈ మూర్ఖ పశుప్రపంచం పట్ల, అందలి మనుషుల పట్ల గల ఓ ఆధ్యాత్మిక కరుణను, ప్రతి చోటా దైవాన్ని చూడడం వలన వచ్చే ఆహ్లాదాన్ని, ఆనందాన్ని, సౌందర్య సంతృప్తులను మాత్రమే ఆమోదిస్తుంది. అది స్వభావాన్ని హృదయకుహరంలోని రహస్య కేంద్రంలో అంతస్థమయి ఉన్న దైవాన్ని కలుసుకోవడం కోసం లోపలి వైపుకు మునిగేటట్లు చేస్తుంది. ఆ పిలు పక్కడున్నప్పుడు అహంకారం ఎదురు తిర గడం వుండదు. కేవలం పరహితం స్వధర్మం, దానం, సేవ అనే బాహ్యప్రకటనల మోసా లుండవు. ప్రక్క దారి పట్టించడా లుండవు. లోనున్న దైవత్వం పట్ల గల ఆక ర్షణకు విధేయంగా ఉండడాన్నుండి మళ్ళించడ ముండదు. జీవిని సర్వోత్కృష్ట మయిన పారవశ్యత వైపు లేవనెత్తుతుంది. ప్రపంచపు అధోముఖ లాగుడు నుండి

ఉన్నతోన్నత ఏకతను చేరడం కోసం పైకెగసే రెక్కలను విదళించడం కోసం సిద్ధంగా ఉన్నది; కాని ఏవగింపు, పోరాటం, విభజన జేయడం కోసం, సమూలంగా మార్చడం కోసం ఈ సర్వోత్కృష్టమయిన ప్రేమను సౌందర్యాన్ని గూడ క్రిందికి పిలుస్తుంది. ఇది విశ్వజనీన ప్రేమ, విస్తారమయిన కరుణ, ఆందరి మంచి గురించిన ప్రగాఢమయిన, అపారమయిన సంకల్పం కోసం, విశ్వమాత ఆలింగనం కోసం, ఆమె బిడ్డలను ఆదరిస్తూ, ఆమె చెంతకు చేర్చుతూ, విశ్వనిశ్చేతన నుండి ప్రపంచాన్ని విముక్తం చేయడం కోసం నిశీధిలోనికి మునక వేసిన దివ్యభావోద్వేగానికి తెరచుకొని ఉంది.

CWSA 23:155-56

ఆరాధన రూపంలో నున్న ప్రేమంతటికి వెనుక ఓ ఆధ్యాత్మిక వత్తిడి వుంది.

ప్రేమ కంతటికి, వెనుక అంటే వాస్తవంలో ఆరాధనకు వెనుక ఓ ఆధ్యాత్మిక వత్తిడి ఉన్నది. దానిని అజ్ఞానంతో, పరిమిత లక్ష్యానికై అర్పించినప్పటికీ ఆచారకర్మ, దాని నుండి పర్యవసించేవి సరిగా వ్యక్తం చేయలేనివాటి ద్వారా దాని వైభవం యెంతో కొంత కనిపిస్తుంది. ప్రేమకు అంటే పూజకు ఓ ఆకాంక్ష, ఓ సంసిద్ధత ఒకే మారుంటాయి: దాని అజ్ఞానంలో, అల్పమయిన పరిమితులలో ఎంత హెచ్చు, తగ్గులుగా, గ్రుడ్డిదీ, పాక్షికమూ అయినప్పటికీ ఈ షణ్మాత్ర దర్శనం కూడా ఆశ్చర్యం గొలిపే సాక్షాత్కారం అవుతుంది. ఎందుకంటే మనలో ప్రేమించేది ప్రేమించబడుతూ ఉండేదీ ఆ యేకైకుడే అనిపించే క్షణాలు కొన్నుంటాయి. ఈ అనంత ప్రేమ ప్రేమికుల ఈషణ్మాత్ర దర్శనంతో మానవ భావోద్వేగం కూడా ఉన్నత మవగలదు., మహిమాన్విత మవగలదు. ఈ కారణంగా భగవదారాధనను, విగ్రహారాధనను, మానవ ఆకర్షణను లేదా ఆశయాన్ని తృణీకరింప గూడదు: ఎందుకంటే ఆ ఆనందమయ భావోద్వేగం వైపు అనంతత్వ పారవశ్యం వైపు మానవజాతి చేస్తున్న గమనంలోని మెట్లు అవి. అవి అనంతాన్ని పరిమితం చేయడంలో సైతం, ప్రకృతి మన అడుగుల కోసం చెక్కిన నిమ్న మెట్లను సైతం యింకా ఉపయోగించవలసి వున్నందున,

మన పురోగతిని దశలుగా అంగీకరించవలసి వున్నందున మన అపరిపూర్ణ దృష్టికవి, ప్రకటిత మౌతాయి.

CWSA 23:159

మంచిచెడుల కావల

ఆధ్యాత్మలో విముక్తమయి ఉండాలంటే, ఉత్తమ సత్యానికి మాత్రమే అధీనమయి ఉండాలంటే అనంతత్త్వాన్ని మన మానసిక నైతిక నియమాలు బంధిస్తున్నాయనే భావాన్ని వదిలిపెట్టాలి. లేదా మన సౌశీల్యతా ప్రమాణాలలో ఏది ఉనికిలో నున్నప్పటికీ అది ఉన్నతమయిన వాటితో సహా పరమ పవిత్రము, పరిపూర్ణము లేదా అనంతము కాగలదు. అవసరం మేరకు గొప్ప గొప్ప తాత్కాలిక ప్రమాణాలను తయారు చేయడం ప్రపంచంలో అతడి నడకలో దైవాన్ని సేవించడం కొరకే; పరిపూర్ణమయిన ప్రమాణాన్ని మొండిగా నిలిపి వుంచితే అది అనంతంగా ప్రవహిస్తున్న జలాలకు ఓ అడ్డుకట్ట కట్టే విరుద్ధ ప్రయత్నము అవుతుంది.

ఇప్పటి చెడు విషయాన్ని ప్రస్తుత రూపంలో కాదంటున్నప్పటికీ అది తప్పుడుదైనా సహాయకారే, సాధారణ వ్యక్తిగత అభివృద్ధికి అవసరమయినదే. మన మిప్పుడు చెడుగా పరిగణిస్తున్న ఆ మరో విషయం మరొక రూపంలో అమరికతో, ఏదో పరి పూర్ణతతో భవిష్యత్తులో ఒక మూలకం గావచ్చు ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలో ఈ భేదాన్ని గూడ దాటి పోతాం; ఎందుకంటె మంచి చెడు అంటున్న ఈ విషయాలన్నింటి ఉద్దే శాన్ని దివ్యంగా ఉపయోగించుకోవడానిని కనుగొంటాము. అప్పుడు మంచివి అనే వాటిలోని అసత్యాన్ని, వక్రీకరణను, మూఢతను కూడా మనం చెడు అనే దాన్ని తిరస్కరించడం కన్నా తక్కువ గాకుండా తిరస్కరించాలి.

CWSA 23:191

పరిపూర్ణ అతిమానస కర్మ

పరిపూర్ణ అతిమానస కర్మ ఒక సూత్రాన్నో పరిమిత నియమాన్నో అనుసరించదు. అహంభావికో సంస్థాగతమయిన సామూహిక మనసుకో చెందిన ప్రమాణాన్ని తృప్తి పరచాలనుకోదు. సానుకూల ఆచరణశీలియయిన ప్రాపంచిక మానవుని కయినా, నియత నైతికవాది కయినా, దేశభక్తుని కయినా, భావోద్వేగపూరితుడయిన దాత

కయినా, ఆశయాత్మక తాత్త్వికుని కయినా కట్టుబడి ఉండదు. శిఖరాగ్రాల నుండి నిరాఘాటంగా జాలువారుతున్న దాని ననుసరిస్తుంది, ఎంపిక జేసుకోబడిన లెక్క గట్టబడిన ప్రామాణిక క్రియను గాదు. బౌద్ధికి కారణమయినా, నైతిక సంకల్పమయినా సాధింప గల్గినదంతా అదే. దాని ఏకైక లక్ష్యం మనలో నున్న దివ్యత్వ వ్యక్తీకరణ, జరుగువలసిన వ్యక్తీకరణ దిశగా ప్రపంచాన్ని దాని అభివృద్ధిని కలిపి ఉంచడం.
CWSA 23:206

కర్మ ఆరంభింపజేసే ప్రేరణను రూపాంతరీకరించడం

నిజాయితీగా కర్మల మార్గంలో ఎవరు ప్రవేశించినా మన కర్మలకు మొదటి నియమాలయిన అవసరం, కోరిక అనే దశను వెనుకనే వదలివేయాలి. ఎందుకంటే యోగం ఉత్తమ లక్ష్యాన్ని ఆమోదించి ఉంటే అతడి నింకా ఏ ఏ కోరికలు యిబ్బంది పెడుతున్నా వాటిని తీసివేసి దైవం చేతుల్లో పెట్టేయాలి. సాధకుని మంచి కోసం అందరి మంచి కోసం వాటితో ఉన్నత శక్తి తలపడుతుంది. ఫలితంగా ఒక్కసారి ఈ సమర్పణ చేస్తే — తిరస్కరణలో నిజాయితీ ఎప్పుడూ వుంటే — గత స్వభావ ప్రేరణ క్రింద కొంతకాలం పాటు అహంకారిక కోరిక తిరిగి యథేచ్ఛగా రావచ్చు గాని అది కేవలం అది వరకే పొందిన ఉరవడిని తగ్గించడం కోసం, కోరిక ప్రతిక్రియ వలన, దుఃఖం అవిశ్రాంతతల వలన బోధింపబడ జాలని నాడీ ప్రాణిక ఉద్వేగ స్వభావ భాగాలకు విరుద్ధంగా ఉన్నత శాంతి, దివ్యానందపు అద్భుత చల నాల నిశ్శబ్ద సమయాల గురించి బోధించడం కోసమని అలా జరుగుతోందని గ్రహి స్తాము. విముక్తి నుండి తన సహజ దివ్యస్వభావాన్ని ఆకాంక్షిస్తున్న ఆత్మకు కోరిక ఒక నియమం గాదు. తర్వాత ఆ ప్రేరణలలోని కోరిక కన్న మూలకం పూర్తిగా త్రోసివేయ బడుతుంది. అది, పట్టు విడువక నిరంతరం కాదనడం వలన మార్పుకు లోను జేస్తున్న వత్తిడి వలన తొలగింప బడుతుంది. చేసే ప్రతి కర్మలోనూ, సమా నమయిన ఆనందాన్ని పొందడం వల్ల వారిలో పవిత్రమయిన క్రియాశక్తి న్యాయసమ్మత మవుతుంది. ప్రేరణాత్మకంగా వచ్చిన ఫలితం లేదా పైనుండి విధించబడిన ఫలితం చిట్టచివరకి పరిపూర్ణతకు చెందిన ఆనంద సామరస్యతలో కాపాడబడుతుంది. నీ అస్తిత్వ సాధారణ నియమం పని చేయడం ఆనందించడం; కాని వ్యక్తిగత కోరికతో క్రియను ఆనందాన్ని ఎంపిక జేసుకోవడం కేవలం అజ్ఞాన సంకల్పమే గాని దాని

హక్కు గాదు. ఎంపిక చేయవలసినది ఉన్నత దివ్యసంకల్ప మొక్కటే, ఆ సంకల్ప గతిశీల గమనంగా కర్మ మారాలి; వేడుక స్థానంలో పవిత్రమయిన ఆధ్యాత్మిక ఆనందపు క్రీడ జరగాలి. వ్యక్తిగత సంకల్పమంతా కేవలం ఉన్నతాన్నుండి ఒక తాత్కాలిక ప్రతినిధిగానూ, మూర్ఖ అసురుని అన్యాయాక్రమణతోనూ ఉంటుంది.

CWSA 23:209-10 *అనువాదం: అరుణా మోహన్*

దైవప్రేరిత కార్యము

అనన్యత లేక తాదాత్మ్యతకి ఆ ఉన్నత ఆవశ్యక ప్రేరేపణ వలెనో, ఒక దైవప్రేరిత కార్యము వలెనో పరమేచ్ఛ ఏదో ఒకటి మనలో మూర్తీభవించినపుడు మనం ఒక ఐచ్ఛిక ఆత్మ నిర్ధారిత శక్తితో పని చేస్తాము కాని సంపూర్ణ, అర్థమును గురించిన జ్ఞానము, లక్ష్యము అటు తరువాతే ఉద్భవిస్తాయి. పని చేయడానికి కావలసిన ప్రేరేపణ మనస్సులో కాక విశేషించి శరీరంలోను హృదయంలోను ఒక ఆవేశము వలెకాక అవలీల అంతః స్ఫురణంగా కూడా రావచ్చు. ఇక్కడ ఒక ప్రభావాత్మకమైన దృశ్యం ప్రవేశిస్తుంది. కాని సంపూర్ణసరియగు జ్ఞానము ఇంకా భిన్నంగానే వుండి ఒక వేళ వస్తే, అటు తరువాత వస్తుంది. ప్రకాశవంతమైన ఒకే ఒక ఆదేశమువలె అటు తరువాత వస్తుంది. కాని ఒక తేజోమయమైన ఒకే ఒక ఆదేశంలా, లేక ఒక సంపూర్ణ అవగాహన లేక, సంకల్పంలాగా, ఆలోచనలాగా దేనిని చేయాలనేఅవిచ్ఛిన్న ఒక అవగాహనా ప్రవాహంలా, లేక నిమ్నాంగాలచే అప్రయత్నంగా నెరవేర్చబడే ఒక దిశానిర్దేశంగా దివ్య ఇచ్ఛ కూడా దిగిరావచ్చు. యోగసాధన అరకొరగా ఉన్న ప్పుడు ఇలా కేవలం కొన్ని పనులు మాత్రమే చెయ్యవచ్చు లేకపోతే ఏదో ఒక సాధారణ కార్యము ముందుకు సాగవచ్చు కాని కేవలం పారవశ్య పూరిత మరియు కాంతి మయ సమయాలలో మాత్రమే. అలా సాగుతుంది. యోగసాధన పరిపూర్ణమైన దైనపుడు కర్మ అంతా ఈ రకంగానే ఉంటుంది. మనం వృద్ధి చెందుతున్న ప్రగతిని మూడురకాలుగా విభజించగలము. దాని వలన మొదటిది వ్యక్తి గత ఇచ్ఛ అన్నది అప్పుడప్పుడుగాని లేక తరచుగా గాని ఉన్న చైతన్య క్రియాశక్తిచే గాని లేక దానికి ఆవలఉన్న దైవేచ్ఛచే ప్రకాశవంతము గావించబడటం లేక నడుపబడు డము జరిగి చివరకి స్థానభ్రంశముచెంది, ఆ దైవశక్తి ప్రేరిత కార్యముతో తాదాత్మ్యం చెంది అందులో లీనమవుతుంది. మొదటిదశలో మన మింకా మన బుద్ధిచే, హృదయా

లచే, ఇంద్రియములచే శాసించబడి ఇవి ఆ దైవప్రేరణకోసం అన్వేషిస్తాం లేక చూస్తూ ఉంటాయి. సదా అవి దానిని కనుగొనలేవు, లేక అందుకోలేవు. రెండవదశలో మానవజ్ఞానము అత్యంత ప్రకాశవంతమైన లేక అంతః స్ఫురణాత్మక మనస్సుచే, బాహ్యమానవ హృదయము ఆంతరిక అంతరాత్మిక హృదయముచే, ఇంద్రియములు పవిత్రమైన, స్వార్థములేని ప్రాణిక శక్తిచే అధికముగా స్థానభ్రంశము చెందుతాయి. మూడవదశలో మనం ఆధ్యాత్మీకరించబడిన మనస్సును కూడా అధిగమించి అతి మానస స్థాయిలకు చేరుకుంటాము.

CWSA 23: 218- 219

సమత్వము

సమత్వము అంటే ఒక తాజా అజ్ఞానమో, అంధత్వమో కాదు, అది దృష్టిని మసకబార్చడంగాని, పిలుపు నివ్వడంకాని లేక మిగతా అన్ని రంగుల ఛాయలనూ, తుడిచెయ్యడం కాని చెయ్యదు. అక్కడ తారతమ్యత ఉంటుంది. అభివ్యక్తిలో హెచ్చు తగ్గులుంటాయి. ఈ హెచ్చు తగ్గుల్ని మనం ప్రశంసించాలి. మన కళ్ళు పక్షపాతంతో తప్పు చేస్తుంటే, ప్రేమ- ఏహ్యతలను, మెచ్చుకోలు తృణీకారాలను, సహానుభూతి -ద్వేషములను, ఆకర్షణ- వికర్షణలను ప్రశంసించిన దానికన్నా హెచ్చుగా యుక్త రీతిని ప్రశంసించాలి. కాని ఈ హెచ్చు తగ్గుల వెనుక మనం ఎల్లప్పుడూ దానిలో వసించే ఆ సంపూర్ణుని, నిర్వికారుని చూడాలి, అనుభూతిచెందాలి. తెలుసు కోవాలి. లేకపోతే కనీసం అది మననుండి దాగుకున్నా సరే ఆ ప్రత్యేక అభివ్యక్తికి సంబంధించిన దివ్య అవశ్యకతలో విజ్ఞతగల కార్యంలో ధృఢనమ్మకం ఉండాలి. అది మానవ ప్రమాణానికి సుసంబద్ధమైనది గాను, పరిపూర్ణమైనదిగాను ఉన్నా లేక అపరిష్కృతము మరియు అంసంపూర్తిగాను ఉన్నా లేక అసత్యమైనా చెడ్డదైనా సరే ఆ ప్రత్యేక అభివ్యక్తి వివేకవంతమైన కార్యంలో, ఆవశ్యకతలో నమ్మకముంచాలి. అలాగే దుఃఖభరితమైన ఆనందదాయకమైనా, జయాపజయాలైనా మానవమానాలైనా, గౌరవ అగౌరవాలయినా, అదృష్ట దురదృష్టాలైనా ఏది సంభవించినా అన్ని విషయా లలోను మన మనస్సు, ఆత్మ ఒకేరకమైన సమత్వాన్ని పాటించాలి. కారణం, జరి గే వాటన్నింటిలోని అన్ని పనులలోని పరిణామాలలో మనం ఆ దైవేచ్ఛని చూసి ఆ భగవంతుని వికాసాభివ్యక్తిలో ఒక మెట్టుని గమనిస్తాం. అన్ని విషయాలలోను, అన్ని

ప్రాణులలోను అన్ని క్రియాశక్తులలోను వాటి క్రీడను, పరిణామానాన్ని కూడా చూడ గలిగిన అంతః చక్షువులు గలవారికి అతను తనను తాను సాక్షాత్కారింప జేసుకొం టాడు. అన్ని విషయాలూ ఆ దైవఘటన దిశలోనే ముందుకు కదులుతాయి. ప్రతి అనుభవము, దుఃఖ సంతోషాలకన్న తక్కువ కాని ప్రతి కోరికా, విశ్వగమనంలోని ఒక అవసరమైన అనుసంధాన కొక్కెం, దానిని అర్థం చేసుకోవడం, దానిని బలపరచడం మన పని. ఎదురుతిరగడం, తిరస్కరించడం, దుఃఖించడం మన సంస్కారహీనమైన, అజ్ఞానపు స్వభావము ప్రేరేపణ. మిగతా వాటిలాగే ఎదురుతిరగడం కూడా దైవ వికాసముయొక్క అద్దాని సమయంలో అద్దాని స్థితిలో ఆటలో అవసరమైనదే కాక ఉపకారికూడా, దాని ప్రయోజనాలు దానికి ఉన్నాయి. కాని అజ్ఞానపు తిరుగుబాటు తనం అంతరాత్మ బాల్యదశకు లేక మూఢమైన యౌవనదశకు చెందుతుంది.

పరిపక్వ అంతరాత్మ దేనినీ తిరస్కరించక అర్థం చేసుకోవడానికి, దాని మీద ఆధిపత్యం వహించడానికి చూస్తుంది. దుఃఖించకుండా విషయాన్ని అంగీకరించి దానిని అభివృద్ధి పరచి, సరి చెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తుంది. లోపల్లోపల ఎదురు తిరగక దానిని ఒప్పుకొని పూర్తి చేసి మార్పు చెందించడానికి శ్రమిస్తుంది. కనుక మనం అన్ని విషయాలను భగవంతుని చేతులనుండి సమఅంతరాత్మలో గ్రహించాలి.
CWSA 23: 224- 225

నిరాశ చెందకుండా విశ్వాసంతో యోగసాధన చెయ్యండి

ఈ మార్గంపై ఎవరైనా స్థిరంగా దూరం పయనిస్తే, మనస్సులోని విశ్వాసం ఘోరాతిఘోరమైన ప్రతికూల వొత్తిడిలో ఉంటుంది. అది దాగి ఉన్నా లేక ప్రస్ఫుటంగా కాన్పించినా అది తిరిగి ఉద్భవించడానికి వీలయినంత తొలి అవకాశాన్ని వెతుక్కుం టుంది. బుద్ధి లేక హృదయంకన్నా ఉన్నతమైన దాని కోసం ఎన్ని భయంకరమైన ఆటంకాలు ఉన్నా సరే, అటువంటి సుదీర్ఘ ఓటమి ద్వారా హృదయవిశ్వాసం నిలుపు కొంటుంది. కాని అనుభవజ్ఞులైన సాధకులకు కూడా అటువంటి తడబాటు లేక మబ్బులు క్రమ్ముట వారి ప్రగతిలో అవాంతరాలు తీసుకువస్తాయి. అవి కొత్తవారికి చాలా ప్రమాదకరం కూడా. కనుక ఈ మార్గముయొక్క అత్యంత కఠినతర కష్టాన్ని ప్రారంభ దశ నుండి అర్థం చేసుకుని స్వీకరించడం చాలా అవసరం. అంతేకాక ఒక విశ్వాసము లేక నమ్మకయొక్క అవసరంకూడా ఉందని అనుకోవాలి. అది బుద్ధికి అంధ విశ్వాస

మనిపించవచ్చు. కాని అది మన హేతు బుద్ధి కంటె తెలివైనది. ఎందుకంటే విశ్వాసమనేది ఊర్ధ్వం నుండి లభించే ఆధారం. తెలివితేటలకు తత్సంబంధమైన లెఖ్ఖలకు అందని ఒక రహస్య కాంతిచే వెదజల్లబడిన ఒక తేజోవంతమైన ఛాయ అది; కంటికి వెంటనే కాన్పించు దృశ్యాల దయకి వదిలిపెట్టబడని గుప్త జ్ఞానముతో నిండిన హృదయమది. మన విశ్వాసము పట్టిన పట్టు వదలనిది. వాటి వాటి పనుల ద్వారా నిర్ణయింపబడి చివరకు దివ్యజ్ఞానము యొక్క ఆత్మాభివ్యక్తి లోనికి పరివర్తన చెంది పరిణితి పొందుతాయి. మన మెల్లప్పుడూ భగవద్గీత యొక్క ఈ ఆజ్ఞకి కట్టువడి ఉండాలి. నిరాశతో కృంగిపోవడంనుండి విముక్తి చెందిన హృదయముతో యోగసాధన నిరంతరం అనుష్టించాలి. ఎల్లప్పుడూ మనం సంశయాస్పదబుద్ధికి భగవంతుని ఆ వాగ్దానాన్ని గుర్తు చెయ్యాలి. మీ అన్ని పాపాల నుండి, చెడులనుండి నేను మిమ్మల్ని తప్పక ఉద్ధరిస్తాను, విచారించకండి. చివరగా విశ్వాసముయొక్క ఆ అల్లల్లాట అంతమవుతుంది. కారణం మనం ఆ దైవాన్ని దర్శిస్తూ, ఎల్లప్పుడూ ఆ దివ్య ఉనికిని అనుభవించ గలుగుతాం.

CWSA 23: 244- 245

మన పనులన్నింటికీ యజమాని

మన పనులన్నీ ంటికీ యజమాని అయిన ఆ దైవం వాటిని రూపాంతరం చెందించే సమయంలో కూడా మన స్వభావాన్ని ప్రకృతిని ప్రేమిస్తూనే ఉంటాడు. అతడు ఎటువంటి నిరంకుశ చపల చిత్తత ద్వారా కాక ప్రకృతి ద్వారానే పనిచేస్తాడు. మన అపరిపూర్ణ ప్రకృతి మన పరిపూర్ణతకు అవసరమైన సామగ్రితో కూడి ఉంటుంది. కాని అర్థములేని వికారమైన పూర్తి అక్రమ పద్ధతిలో విసరివేయబడి లేక అతి తక్కువ శ్రమపద్ధతి తో ఉంటుంది. ఈ సామగ్రినంతా సహనంతో పూర్తిగా శుద్ధిచేస, సక్రమరీతిలో అమర్చి, కొత్తగా పోతపోసి రూపాంతరీకరించాలి. ఖండించి, మలచి, పాతర లేక భిన్నాభిన్నము చేసికాదు. సాదారణ నిర్బంధము మరియు కాదనడము ద్వారా మరచిపోయేటట్టు చేసికాదు. ఈ ప్రపంచం మరియు దానిలో జీవించే మనం అతని సృష్టియే. అభివ్యక్తియే. అతడు దానితో, మనతో ఎలా వ్యవహరిస్తాడంటే మన సంకుచిత అజ్ఞాన బుద్ధి నిశ్శబ్దత నలవరచుకొని దివ్యజ్ఞానమునకై తెరచుకుంటే తప్ప దానిని అర్థం చేసుకోలేదు. మన తప్పులలో దేవులాడే మన తెలివికి తన

అర్థాన్ని తెలియచెప్పాలని శ్రమించే ఒక సత్యసారముంది. మానవుని బుద్ధి తప్పుల్ని దానితోపాటు సత్యాన్ని కూడా ఖండించి వేస్తూ, దానిని మరియొక అర్థ సత్యంతోను, అర్థ తప్పుతోను యధావిధిగా ఉంచుతుంది. ప్రతి అసత్యపు ఆచ్ఛాదన క్రింద దాగియుండి రక్షింపబడుతున్న సత్యము వద్దకు చేరుకొనే వరకు మనం ఎడ తెరిపిలేకుండా చేసే తప్పులవలన ఆ దివ్యజ్ఞానము బాధపడుతూనే ఉంటుంది. ఏ అన్వేషణాశక్తి యొక్క తప్పటడుగులు మన పాపాలు తరచు కురూపియైన వేషము నుండి వెలికి తీసి రూపాంతరము గావించగల గుణము యొక్క ముసుగులు ఇవన్నీ. లేకపోతే విషయాలన్ని సంపూర్ణ విధి విధానములో ఉంటే వాటి అస్తిత్వానికి మనుడగకి అవి ఇలా బాధపడేవికావు. మన పనుల యజమాని తప్పులు చేసేవాడు, నిర్లిప్త ద్రష్ట, అవసరంలేని దుర్మార్గములయొక్క వైభవాలకి సంబంధించిన విలాస వంతుడు కాదు. మనకున్న సద్గుణాలకిమించి మన హేతుబుద్ధి కంటె ధీశాలి అతడు.
CWSA 23: 245- 246

సుదీర్ఘ మార్గంపై కొన్ని తొలిమెట్లు

ఈ సుదీర్ఘమార్గంపై తొలిమెట్టు మన పనులన్నీ ఒక యజ్ఞంగా మనలోని, మన ప్రపంచంలోని ఆ దైవానికై అర్పించడం ఇది మస్తిష్కానికి, హృదయానికి చెందిన ఒక దృక్పథం. దానిని ఆరంభించడం అంత కష్టతరమైనది కాదు, కాని సంపూర్ణ శ్రద్ధాభక్తులతో ఎల్లడలా దీనిని ఆచరించడం చాలా కష్టం. దాని రెండవమెట్టు మన కర్మ ఫలితం యెడల అనురక్తిని వదిలిపెట్టడం, కారణం అది త్యాగముయొక్క అత్యంత కావలసిన ఫలితము, నిజమైనది, తప్పనిసరియైనది, ఒకే ఒక అవసరము. ఆ దైవఅస్తిత్వము దివ్యచైతన్యము మనలోని ఆ శక్తి అదే పొందగలిగినప్పుడు మిగతాదంతా కలిసివస్తుంది. ఇది మన ప్రాణిక సత్త, మన కామ్యాత్మ, కామన స్వభావం లోని అహంకారిక ఇచ్ఛ రూపాంతరీకరీకరణం. ఇది మరోదాని కన్నా చాలా కష్టసాధ్యమైనది. మూడవమెట్టు కేంద్రీభూత అహంకారంనుండి మరియు పనిచేస్తున్నానన్న అహం నుండి విముక్తి పొందడం. అన్ని రూపాంతరీకరణముల కంటె అది చాలా కష్టతరమైనది. మొదటి రెండు మెట్లు దాటలేనప్పుడు అది చక్కగా చెయ్యలేము. అలాగే మూడవది వచ్చి అహంకారమును నిష్క్రిమింపచెయ్యడం,

కోరికను సమూలంగా తుది ముట్టించడం వంటి వానితో ఈ ప్రక్రియ కంతటికీ శీర్ష భాగాన ఉండనప్పుడు ఈ తొలిమెట్టు కూడా ఎక్కడం పూర్తికాదు.

CWSA 23: 247- 248

ఉపకరణాన్ననే అహంకారము యెడల జాగ్రత్త!

ప్రతి వ్యక్తి తెలిసో తెలియకో ఆ వైశ్వికశక్తియొక్క సాధనమే, ఆంతరిక దివ్యసన్నిధి నలా వుంచితే ఒక పనికి మరొక పనికి మధ్య ఒక ఉపకరణానికి మరో దానికి మధ్య అహంకారిక గర్వం బుద్ధి తక్కువతో సమర్థించే సారతః భేదమేమీ వుండదు.

జ్ఞానమునకు అజ్ఞానమునకు మధ్య భేదము శక్తియొక్క కృప మాత్రమే, ఆ దైవశక్తి యొక్క ఊపిరి ఈ రోజు ఒకరిని యెంచి ఆ దిశగా వీచి నింపితే రేపు ఇంకొ కరిని మాటతో గాని లేదా కార్యముతో గాని అనుగ్రహించవచ్చు — కుమ్మరి ఒక కుండని ఇంకొక కుండకన్న ఎక్కువ బాగా తయారుచేస్తే ఆ గొప్పతనం ఆ పాత్ర లో కాదు, చేసినవానిలో ఉంటుంది. మన ఆలోచన, దృక్పథము 'ఇది నా శక్తి' లేదా 'భగవంతుని శక్తి నాలో వుంది' అని కాకుండా 'ఒక దివ్యశక్తి నా మస్తిష్కంలో శరీరంలో పని చేస్తుంది, అదే శక్తి అంతమంది మానవులలోను, జంతువులలోను, వృక్షములలోను, లోహములలోను, చైతన్యశీల ప్రాణులలోనే గాక అచేతన జడ పదార్థాలలో కూడా నిండి ఉంది' అనుకోవాలి. సమస్త ప్రాణులలోను, విశ్వమంతటా ఆ ఒక్క దివ్యశక్తే ఆ దైవకార్యం, క్రమ ఆత్మ — ప్రకటవ జరిపించడానికి సమాన ఉపకరణ రూపంలో పనిచేస్తున్నదనే విశాల దృక్పథం కలిగినప్పుడు, అదే మన సంపూర్ణ అనుభవమయినప్పుడు, అది మన రజోగుణయుక్త అహంకారాన్ని మన నుండి పారద్రోలడానికి సహాయపడటమే గాక మన సాత్విక అహంభావము కూడా మన స్వభావం నుండి దూరమవడం మొదలవుతుంది.

CWSA 23:250

మన స్వామి మనతో నడుస్తారు

కాని ఇది ఒక సుదీర్ఘ కష్టతర యాత్ర చివర్లోనే జరుగుతుంది. కాని మనకి పనులను విధించే ఆ యజమాని యోగమార్గంపై నడిచే ఆ అన్వేషకుని కలుసుకోవడానికి అతని జీవితం పైనా, పనుల పైనా తన రహస్య లేక సగం కన్పించేటట్లు చేసే తన

చేతిని అతని మీద, అతని జీవితం, కర్మల మీద అప్పటిదాకా వేచి వుండడు. అతనదివరకే ప్రపంచంలో అచేతన యొక్క దట్టమైన ముసుగు వెనుక కర్మలను పుట్టించువానిగా, స్వీకర్తగా జీవనశక్తిలో దాగి, మనస్సుకు సంకేతరూప దైవరూపాలు, దైవశక్తి లేక దైవత్వము ద్వారా గోచరిస్తాడు. బహుశా ఈ మారువేషాలలోనే అతను మొదట పూర్ణయోగ సాధనా మార్గానికై ఉద్దేశించబడ్డ అంతరాత్మను కలుసుకుంటాడు. లేక ఇంకా అస్పష్టమైన ముసుగులను ధరించి అతడు మనకు ఒక ఆదర్శంగానో లేక ప్రేమశక్తి, శివం, సుందరం లేక జ్ఞానరూపంగా మానసీకరించబడిన అమూర్తశక్తిగా మనకు ఊహకు కన్పిస్తాడు. లేక మనం ఆ దారి దిశగా అడుగు వేసినప్పుడు అతడు మానవజాతి పిలిపు అనే ముసుగులో రావచ్చు. లేక అంధకారం, అనృతత్వం, మృత్యువు, బాధ — అవిద్యకు సంబంధించిన గొప్ప చతుష్టయం — పట్టు నుండి ప్రపంచాన్ని విడిపించడం వైపు నడిపించే, వస్తువులలోని పరమ ఇచ్ఛగా మన దగ్గరకు వస్తాడు. మనం ఆ మార్గం లోనికి ప్రవేశించినప్పుడు, అతడు తన విశాల శక్తివంతమైన ముక్తి నొసగు ఆవైయ్యక్తికత ద్వార చుట్టుముట్టడమో లేక ఒక వైయ్యక్తిక దేవతారూపాన్ని, ముఖాల్ని ధరించి మనకు దగ్గరగా కదలి వస్తాడు. మన యందు, మన చుట్టుపక్కల మనల్ని కాపాడి, రక్షించి అనుభవైకవేద్యమైయ్యే ఒక శక్తి మన అనుభవం లోనికి వస్తుంది. మనకి దారి చూపే ఒక స్వరం వినబడుతుంది, మనకంటె గొప్పదైన ఒక చైతన్యపర ఇచ్ఛ మనల్ని శాసిస్తుంది, మన పనులను, మన ఆలోచనలనే కాక మన శరీరాన్నే ఒక తప్పించుకోలేని అద్భుత శక్తి నడుపుతుంది. ఎల్లప్పుడూ విస్తృతమౌతుండే చేతన మనదాన్ని స్వాహా చేస్తుంది, జ్ఞానము యొక్క ఒక దైవిక కాంతి అంతర్గతంగా మనల్ని ప్రకాశింప చేస్తుంది; లేక ఒక దీవన మనల్ని ఆక్రమిస్తుంది. ఒక ఘనిష్ట, ప్రబల, అపారమైన బలము పైనుండి మనలను నొక్కిపెట్టి మనలోనికి చొరుచుకొనిపోయి మన స్వభావ అసలు ద్రవ్యంలోనికి ప్రవేశిస్తుంది. ఒక శాంతి, ఒక కాంతి, ఒక బలము ఒక ఆనందము, ఒక గొప్పతనము అక్కడ నెలకొని ఉంటాయి లేక అక్కడ ఇదే జీవితమను రీతిలో ప్రేమంత మధురమైన, ఆకాశము వలె ఆవరించియున్న లోతైన జలధి లాంటి లోతులా వ్యక్తిగత, ఘనిష్ట సంబంధా లుంటాయి. మనకి తోడుగా మన పక్క నడిచే ఒక స్నేహితుడు,మన హృదయ రహస్యంలో వసించే ఒక ప్రేమికుడు, మన పనులలోను, ఇబ్బందులలోను

దారి చూపే గురువు, సమస్త వస్తువుల సృష్టికర్త మనలను తన సాధనంగా మలచుకుంటాడు. మనం ఆ శాశ్వత శ్రీమాత చేతులలో ఉన్నాం.

CWSA 23:261-62 *భావానువాదం: డా. విజయలక్ష్మి*

దివ్యగురువు, ఆయన శక్తియందు ప్రగాఢ విశ్వాసం

మన స్వభావం సంకల్పంలో పొరపడేదే గాక, జ్ఞానంలో, అజ్ఞానయుతమైన దేగాక శక్తిలో బలహీనమైందికూడా. కాని దైవ క్రియాశక్తి వుంది, దానియందు మనకు ప్రగాఢ విశ్వాసముంటే అది మనల్ని నడుపుతుంది. అది మన లోపాలను, శక్తులను దివ్య కార్యానికి ఉపయోగిస్తుంది. మన తక్షణ లక్ష్యాన్ని అందుకోలేక పోతే, అందుకు కారణం మన ఓటమిని ఆయన ఉద్దేశించాడు గనుకనే. తరచుగా మన కందుబాటులో వుండే తక్షణ, సంపూర్ణ విజయం కంటే యథార్థతరమైన పరిష్కారానికి సరియైన దారిగా మన ఓటమి లేక దుష్ఫలితం, అవుతుంది. మనం బాధ పడ్తున్నాం అంటే అర్థం మనలో ఏదో ఒక అరుదైన ఆనందం ప్రాప్తించటానికి సన్నద్ధం కావలసి వున్నదన్నమాట. మనం తడబడ్డామంటే, మరింత చక్కగా నడవటానికి గల రహస్యాన్ని మనం నేర్చుకొనడానికి అన్నమాట. మనం శాంతిని శుద్ధతను పరిపూర్ణతను సైతం సంపాదించడానికి కోపంతో ఊగిపోతూ తొందరపడకూడదు. శాంతి మన దవ్వాలి. తప్పదు. కాని అది ఒక శూన్య లేక నాశనం చేసే స్వభావం కలది లేక చిత్రమైన లేక మనం వాటి తీవ్రతను, ఉత్సాహాన్ని వత్తిడిచేసే శక్తిని అసమర్థమైన వాటిగా తయారుచేసాం. కనుక, యితరమైన వాటిమీద ఆధారపడకుండా వుండే, అంగవైకల్యం చేయబడిన సామర్థ్యాలు గల శాంతికాదు మనకు కావలసింది. పరిశుద్ధత, మన లక్ష్యం, కాని నిరర్థకమైన లేక ఒక నిస్తేజమైన, కఠిన నిర్జీవ పరిశుద్ధత కాదు. మన నుండి పరిపూర్ణతకోరబడింది. తన పరిధిని సంకుచిత పరిమితుల మధ్యకు కుదించు కొన్నందు చేతనే మన గలిగే పరిపూర్ణతగాదు. లేక అనంతుని అంతులేని విధంగా వెలువడుతుండే ఆత్మ విస్తారతకు సంశయాస్పదంగా ముగింపు పలికే పరిపూర్ణతగాదు. మన ఉద్దేశ్యం దివ్య స్వభావంలోనికి మార్చడం, కాని దివ్యస్వభావం ఒక మానసిక నైతిక మైనది గాక అదొక ఆధ్యాత్మికస్థితి, సాధించడం కష్టం, మన మేధస్సుచే

దానిని ఊహించడం కూడా కష్టం. మన కార్యానికి మన యోగానికి గురువైన వానికి జరుగవలసివున్నది తెలుసు, ఆతనికున్న స్వంత ఉపాయాలద్వారా, అతని స్వంత రీతిలో మనలో ఆయన పనిచేయడానికి మనం తప్పక ఆయనను అనుమతించాలి.

CWSA 23:246-247 అనువాదం: కె.వి. రావు.

వ్యక్తిగత మోక్షానికై ఆరాటపడకండి

వ్యక్తిగత మోక్షం ఎంత ఉన్నతమైనదైనా అది "అహం" లోనుండి జనించినదే! అది వ్యక్తి శ్రేయస్సుకు, స్వభావానికి లేదా వ్యక్తిగత మోక్షానికి మాత్రమే సంబంధించినది. కాని అదే జీవిత పరమావధి అని అందరూ అను కుంటారు. ఇది కూడా ఒక విధంగా స్వలాభాపేక్షయే. కాని 'అహాన్ని' వది లించుకోవాలంటే 'స్వలాభాన్ని' కూడా వదిలించుకోవాలిగదా! అసలైన దైవా రాధనలో దైవత్వ భావనే కాని వ్యక్తిగత ప్రయోజనం ఏ కొంచెం ఉండకూడదు. జీవితలక్ష్యం దైవాన్ని చేరుకోవటమే కాని దైవాన్ని స్వప్రయోజనం కోసం ఉపయోగించటం కానే కాదు. ఇదే ఆధ్యాత్మికత అంతరంగ సత్యం.

ఇంతేకాదు, 'ముముక్షువులు' నిజంగా కోరాల్సింది కూడా ఇదే. బుద్ధుని కథలు కూడా దీనినే ప్రభోధిస్తాయి. తనకు "నిర్వాణం" సిద్ధించే తరుణం దరికి రాగానే బుద్ధుడు ఈ కోరికనే కోరాడు. అంటే "సర్వమానవ కళ్యాణం". ఇదే ఆయన ఆకాంక్షించినది. ఏ ఒక్క జీవి దుఃఖంలో కృంగి పోయినా తన కు సిద్ధించనున్న "నిర్వాణం" వృధా అయినట్లేనని ఆయన విశ్వసించాడు. ఇతర జీవులు భాధలు దుఃఖాలు లేని నాడే తాను నిర్వాణాన్ని ఆహ్వానిస్తానని ప్రమాణం కూడా చేసాడు. భాగవత సారాంశము ఇదే. "అష్టసిద్ధులను కాని అమరత్వం కాని నేను కోరను. నా చుట్టూ ఉన్న ప్రాణుల కష్టాలను నావిగా నేను స్వీకరిస్తాను. ఆ విధంగా వాటి దుఃఖం అంతం చేయాలనుకుంటున్నాను." ఇదే భాగవతంలోని ఒకానొక శ్లోక సారాంశము.

CWSA 23:269-70

శ్రీమాత సూక్తులు

తొలిమెట్టు ఇదే. జీవాత్మలను ప్రాపంచక ఆకర్షణలలో పడకుండా మరలించుటయే యోగం యొక్క పరమలక్ష్యం. అసలు 'అహం' యొక్క చేతన ఎలా వుంటుందో, ప్రాపంచిక ఆకర్షణలలో అది ఎలా మునిగితేలుతుందో నాకు ఇప్పటికీ అర్థం కాలేదు.

వ్యక్తులు బాహ్య ప్రపంచంలోని ఆకర్షణలకు సహజంగానే లోనౌతారు. వారి చేతన బయట ప్రపంచంలోనే తిరుగాడుతూ ఉంటుంది. మనం చూస్తున్నవీ, చేస్తున్నవీ, తెలుసుకోవాలను కునేవి మనలోని సత్యంవైపు మనసును మళ్ళించకుండానూ, దైవసాక్షాత్కారాన్ని కోరకుండానూ చేస్తుంది. అది, మనసు, బాహ్యప్రపంచం వైపే చూస్తూవుంటుంది. ఇదే దాని ప్రాథమిక చలనం.

మన పనులలో మనం మునిగిపోతాం. చుట్టూ ఉన్న వారితో కాలక్షేపం చేయుటలోనే కాలం గడుస్తుంది. దైనందిన జీవనమే లక్ష్యం అనుకుంటాం. తినటం సంభాషించటం, నిద్రించటం, ఏదో పని చేయటం మధ్య మధ్య సరదాగా గడపచం మనకు కాలక్షేపం. ఇదే మరల మరల పునరావృత్తం అవుతుంటాయి.

ఇక "వాళ్ళేమనుకుంటారు, వీళ్ళేమనుకుంటారు ఇంకా ఏం చేయాలి" అనే

వాటిపై ధ్యాసంతా ఉంటుంది. అదే విదంగా బాగున్నారా? ఆరోగ్యం ఎలా వుంది? అనే ప్రశ్నలు కూడా మామూలే. అందరి ఆలోచనలూ ఇవే!

ఇక మనం ప్రాథమికంగా చెయ్యాల్సింది మాట్లాడుకుందాము. ఈ విషయం అంత తేలికైనది అనుకోవద్దు. ముఖ్యంగా తెలుసుకోవాల్సింది ఏమిటంటే మనం ఎందుకు జన్మించామ్ము. ఎందుకు జీవిస్తున్నామ్ము; మన ఉనికికి అర్థం ఏమిటి? అవే మన ప్రశ్నలు అని తెలుసుకోవాలి. మన ఉనికి, ఉనికి కోసమే అనేది సరియైన భావనకాదు. బాహ్యప్రపంచానికి సంబంధించిన ఆలోచనల నుండి క్రమంగా ఉపసంహరించుకోవాల్సిందే. ఇదే ఇక్కడి సాధన.

బాహ్యప్రపంచాన్ని గమనించండి. కాని దాన్ని చేతనలో వెనుకకు పంపించండి. జీవితానికి లక్ష్యం ఏమిటో దాన్ని ఎలా సాధించాలో అన్న సమస్యపై ధ్యాస పెట్టండి. ఇదే తొలి అడుగు. జీవించటం కంటే జీవిత లక్ష్యాన్ని సాధించటమే మన ముఖ్య కర్తవ్యం. బాహ్యప్రపంచ ఆకర్షణలనుండి క్రమంగాను, పూర్తిగాను చేతనను ఉపసంహరించి, శోధించి సాధించాల్సిన సత్యాన్ని గురించి అన్వేషించండి. ఇదే మన మొదటి గమనం.

పరోక్షంగా ఉన్న దానిని గమనించండి.

శ్రీఅరవిందుల మాటలనే ఉటంకిస్తాను. దివ్యత్వపు పనితీరు అహం చే కప్పబడిన మన సాధారణమనసుకు అర్థం కాదు. భ్రమ ప్రమాదాలకు గురి యౌతూనే మనం సత్యాన్ని పరిపూర్ణత్వాన్ని, శాంతిని ఆకాంక్షిస్తున్నాము. అక్రమం ద్వారా సక్రమానికా, అదెలా సాధ్యం? లోపభూయిష్టమార్గం సత్యానికి ఎన్నడూ దారి చూపదు!

మనం ఎల్లప్పుడూ పాత అలవాట్లు, భావాలతోనే పెరుగుతున్నాం. మనం చేస్తున్నవన్నీ అలవాటుగా మనలో స్థిరపడ్డ భావాలే. ఇది ఇలాగే ఉంటుంది. కాబోలు అని అనుకుంటాం. మనకు ఏదీ వింతగా కనపడదు. అలవాట్లు అయిన పిదప వింతగా ఏదీ తోచదు!

మాట వరుసకు చెపుతున్నాను: ఈ అలవాట్ల నుండి బయటపడి క్రొత్త కోణంలో ఆలోచించటం మొదలుపెట్టగలిగితే, మనం చేస్తున్నది మనకే ఎంతో క్రొత్తగా

తోస్తుంది. వెనుకటి అలవాట్ల ప్రకారం మామూలుగా వున్నవి, ఈ విభిన్న కోణం నుండి చూస్తే వింతగా కనిపిస్తాయి.

కార్య, కారణ, సంభంధాల విషయంలోనూ మన ఆలోచనలు వేరు. వాటి మధ్య ఉన్న సంబంధాల (అనుబంధాలు) విషయంలో మనకు అవగాహన ఉండదు. మనకు తెలిసినదంతా మన వాతావరణంలో నుండి వచ్చిందే కావటం వలన వాటిని గురించి ప్రత్యేకంగా ఆలోచించనే ఆలోచించము. ప్రతిదాన్ని తేలికగా తీసుకుంటాము. కాని బయట ప్రపంచం నుండి వచ్చిన వారి వలె మనం కూడా ఆలోచించ గలిగితే, మనలో మనకే ఇవి వింతగా కనబడుతాయి. ప్రపంచం ఒక విధంగా భౌతిక, మానసిక, ప్రాణిక ఆధ్యాత్మిక భావనల కలయిక. ఇది అందరికీ కనబడే సత్యం. కాని దీనిని దాటి బయటకు వెళ్ళి చూడగలిగితే ఇదంతా ఒకదానిమీద ఒకటి ఆధారపడి పనిచేస్తున్న అమరిక మాత్రమే అనిపిస్తుంది. భౌతికాన్ని మానసికాన్ని దాటి పై చేతనలోకి పోగలిగితే అక్కడ గోచరించే సత్యం వేరు. అది బాహ్యప్రపంచ భావనకు భిన్నంగా వుంటుంది.

మనకు కనిపించే రూపాలు నిజంగా సహజంగాను, సహేతుకంగాను ఉన్నాయనే అనిపిస్తుంది. అవన్నీ అవసరమైనవే అని కూడా అనిపిస్తుంది. కాని వీటి వెనుక దాగి ఉన్న సత్యం ఇందుకు భిన్నంగాను, అద్భుతంగాను, ఉంటుంది. దాన్ని చూడగలిగితే, వివిధ చేతనల మధ్య ఉన్న సంబంధం ఏమిటో తెలుస్తుంది. విభిన్నశక్తులు ఎలా సామరస్యంగా ఉంటాయో తెలుస్తుంది. సాధారణ చేతనకు ఇది అర్థం కాదు. కాని ఊహాతీతమైన ఈ అంతర్గత సత్యమే ఈ ప్రపంచాన్ని నడిపిస్తుంది.

ప్రాతినిధ్య సమూహం

శ్రీమాత తామే స్వయంగా "యోగసమన్వయం" చదువుతారు: " సాధకుడు వ్యక్తిగత సమస్యలపై విజయాలు సాధించిన తరువాత అంతటితో ఆగకూడదు. ఆ విధంగా మరల మరల ప్రయత్నిస్తూనే వుండాలి."

మీరు నన్ను సరిగా అర్థం చేసుకుంటున్నారో లేదో నాకు తెలియదు. కాని, ఒక్కటి మాత్రం నిజం. వ్యక్తిగత అవగాహన నిరంతరమైనది. నీ వరకు నీవు అంతర్గత పరిపూర్ణతను అనంతంగా సాధించుకోవచ్చు. కాని, బయట ప్రపంచం దృష్టిలో అది

నిరవధికం కాదు కదా! ఇది నలుగురుకీ ఉపయోగపడాలంటే కొందరు వ్యక్తులు ఒకటిగాఉండాలికదా!

పూర్వం దేనికైనా 12 సంఖ్య ఆదర్శసంఖ్యగా పరిగణించబడేది. ఏదైనా సాధించాలంటే 12 మంది ఉంటే సరిపోతుంది, అనుకునేవారు. మారుతున్న ఆధునిక సమాజంలో అది సరిపోదని అనిపిస్తుంన్నది. ప్రాతినిధ్యం వహించటానికి ఒక బృందం కావాలి. అందులోని సభ్యులు తలా ఒక సమస్యను అధ్యయనం చేసి, దాన్ని అదిగమించటానికి ప్రయత్నించాలి. ఆ విధంగా పరివర్తన రావాలి. ఇది మీ ఊహకు తట్టదేమో?

ఇది అంత తేలిక కాదు. ఇందులో అనేక చిక్కులు ఉంటాయి. (నవ్వుతారు) ఈ విషయాన్ని గురించి నేను లోగడ వ్రాసాను. కేవలం చిక్కులేకాదు, అసాధ్యమైన సమస్యలూ ఎదురౌతాయి. వాటిని పరిష్కరించాలి. అసాధ్యాలను పని చేయటం ద్వారా సుసాధ్యం చేయాలి. ఇదే సరియైన అవగాహన. అన్నీ అసాధ్యమైనవే. కాని వీటన్నింటినీ కలిసికట్టుగా ఛేదించి విజయం సాధిస్తేనే మన కార్యక్రమం సఫలీకృతం అవుతుంది. మృదువుగా సూచించాలంటే “అసాధ్యము” అనకుండా “కష్టసాధ్యము” అంటే బాగుంటుందని నా అభిప్రాయం. ప్రయత్నిస్తే ఏదీ అసాధ్యం కాదు.

ఆనాటినుండి ఈ నాటివరకు మన సంఘం క్రమంగా పెరుగుతూనే వుంది. “యోగసాధన చెయ్యాలని అనుకుంటున్నాము,” అని తడవకు ఒకరు వస్తునే వుంటారు. “అట్లా అయితే మీరు ఇక్కడకే రావాల్సిన అవసరం లేదు.” అని అంటూ వుంటాను. ఇక్కడి యోగం అంత సులభమైనది కాదు. ఈ విషయంలో శ్రీఅరవిందులు కూడా ఇలా వివరణ ఇచ్చారు.

“పనిలో ప్రయోజకత్వాన్ని సాధించి ఆ విధంగా పరిపూర్ణత్వాన్ని పొందాలని అనుకుంటే అది సమ్మతమే. కాని ఎవరైనా అమ్మా నాకు చాలా సమస్యలున్నాయి, మీ ఆశ్రమలో వుంటే ఆ బాధలు తొలగిపోతాయనే నమ్మకంతో వచ్చాను.” అని అంటే మాత్రం నా సమాధానం ఒక్కటే. అయ్యో ఇక్కడ మీ బాధలు మరింత అధికము. క్లిష్టతరము. అవుతాయి. అంటాను. నా ఉద్దేశం స్పష్టంగా అదే. సమస్యలు వ్యక్తి కేంద్రంగా ఉంటాయని అనుకోవద్దు. అన్ని సమస్యలూసామూహిక మైనవే! ఆ విధంగా నీ వ్యక్తిగత సమస్యలతోపాటు, సంఘంలో ఎదురయ్యే ఘర్షణలూ,

ప్రతిచర్యలూ, అపశృతులు కూడా అనేకం వుంటాయి. ఒక్కొక్క సందర్భంలో కర్ణ కఠోరమైన మాటలు వినాల్సి వస్తుంది. అలాగే ఒక్కొక్క సారి "అలా జరుగకుండా వుంటే ఎంత బాగుండేది" అని అనిపిస్తుంది. మనం దేన్నయితే వద్దనుకుంటామో అదే ఎదురౌతుంది. "వ్యక్తిగత పరిపూర్ణత్వం కోసం చేసే సాధన." అని అనుకోవటమే వీటి కంతా కారణం. కాని నిజంగా ఈ సమస్యలన్నీ సంఘంనుంచి ఉత్పన్న మవు తున్నాయనీ మన యోగం సమాజం కోసమే నని సాధారణంగా మనం అనుకోము. మన యోగం అందరికీ కావాల్సినయోగం. ఇది కేవలం వ్యక్తిగత సమస్యల పరిష్కా రానికి కాని, వ్యక్తిగత ప్రశాంతతకు కాని దోహదపడేది అని భావించకూడదు. అందుకే ఈ యోగం అంత సులభం. అని నేను చెప్పను. ఇంకెక్కడైనా మీరు యోగసాధన చేసి మీ వ్యక్తిగత ప్రశాంతతను పొందవచ్చు అని చెప్తూ ఉంటాను.

భగవంతుని సేవలో గడపాలని కాని, పనిలో ఏకాగ్రత సాధించాలని గాని మీరు ఇక్కడకు రావాలనుకుంటే సమ్మతమే! కాని ఇక్కడ వాతావరణం ప్రశాంతంగా వుంటుందనీ, అది యోగసాధనకు అనుకూలంగా ఉంటుందనీ భావించి ఇక్కడకు రావాలనుకునే వారికి నేను చెప్పేది ఒక్కటే. "మరో ప్రదేశం చూచుకోండి, అక్కడి ప్రశాంతతను అనుభవించండి, మీరు రావలిసినది ఇక్కడకు కాదు."

అనువాదం: కె.ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు

అత్యధికంగా సన్నద్ధం చేసే రెండు విషయాలున్నాయి.

ప్రశ్న: "మన ఏకైక లక్ష్యం స్వయంగా దైవమే. ఆయనకై మనలో యేదో తెలిసో, తెలియకో యెల్లప్పుడూ మన రహస్య స్వభావంలో ఆకాంక్షిస్తూ, వుంది" అని యిక్కడ వ్రాసి వుంది. అమ్మా! ఇలా ఆకాంక్షించే ఆ యేదో యేది?

అమ్మ: అది అస్తిత్వంలోని భాగం, అది ప్రతివానిలోనూ ఒకే విధంగా వుండదు. అది సహజసిద్ధంగా అంతరాత్మిక ప్రభానానికి తెరచుకొంటుంది.

యెల్లప్పుడూ ఒక భాగం — కొన్ని సమయాల్లో అది నిజంగా తెరమరుగున వుంటుంది. దానిని గురించిన స్పృహ మన కుండదు — అంతరాత్మికం వైపు తిరిగి, దాని ప్రభావాన్ని స్వీకరిస్తూ వుంటుంది. ఇది అంతరాత్మిక చేతనకు, బాహ్య చేతనకు మధ్య మధ్యంతరంగా వుంటుంది.

అది అందరిలోను ఒకేవిధంగా వుండదు. ప్రతిదానిలోనూ అది భిన్నంగా వుంటుంది. దేనిద్వారా అంతరాత్మికాన్ని అతను తాకగలడో, యిచట అంతరాత్మిక ప్రభానాన్ని స్వీకరించగలడో ఆ స్వభావ లేక లక్షణంగల బిందువు అది. అది జనంమీద ఆధారపడి వుంటుంది, ప్రతివ్యక్తికీ అది భిన్నంగా వుంటుంది, ఇటువమటి బిందువు ప్రతివానిలోనూ వుంటుంది.

నిన్ను ఆకస్మాత్తుగా త్రోసేవి నీపైకి నిన్ను లేవనెత్తేవి, ఏదో మహనీయమైదానికై ద్వారాన్ని తెరచేవి కొన్ని విషయాలున్నాయని నీకు అనుభూతి కలుగవచ్చు. అది అనేక విషయాలు గావచ్చు. అది ప్రతి ఒక్కరి స్వభావంపైఆధారపడి వుంటుంది. అది దేనియందో ఉత్సాహం పుట్టించే అస్తిత్వభాగం, అది ఉత్సాహాని కుండే యీ శక్తి. రెండు ప్రధాన సూత్రాలున్నాయి. తనను తాను హెచ్చుగాగాని, తక్కువగాగాని సంపూర్ణంగా అతనిలో ఉత్సాహం పుట్టించిన విషయంలోనికి నెట్టుకునేందుకు వీలుగా, అతని గొప్ప లేక అల్ప తమస్సునుండి బయట పడేటట్లు చేసే ఉత్సాహసామర్థ్యం యిది. ఉదా: కళాకారుడిని తన కళ కోసం, విజ్ఞాన శాస్త్రివేత్తను తన విజ్ఞానశాస్త్రం కోసం ఉత్సాహపరచడం. సామాన్యంగా, సృజించే లేక నిర్మించే ప్రతివ్యక్తి లోనూ మియీ ఉన్మ్మఖత వుంటుంది. ఒక ప్రత్యేక శక్తి తెరచుకోవడం వుంటుంది. ఒక ప్రత్యేక సంభావ్యత వుంటుంది. అతనిలో అది ఉత్సాహాన్ని సృష్టిస్తూవుంటుంది. ఇది చురుకుగా వున్నప్పుడు అస్తిత్వంలో యేదో మేలుకొంటుంది. అపుడు జరిగిన పనిలో దాదాపు సకల అస్తిత్వపు భాగస్వామ్యం వుంటుంది.

ఇక్కడ అది వుంది: కృజ్ఞత చూపే సహజశక్తిగల వాళ్ళున్నారు. మొత్తం జీవితం వెనుక ఒక అద్భుతం దాగివున్నదనే సంవేదనతో, ప్రతి సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ అంశం వెనుక, జీవితపు అతి చిన్న సంఘటన వెనుక, ఒక సర్వోత్కృష్ట సౌందర్యం లేక సమస్త వస్తువుల వెనుక ఉన్న అనంత దివ్య కృపను, ఒక అద్భుతంలాంటి దాన్ని దేన్నో సంవేదించి దానికి ఆర్థ్రితతో, భక్తితో, సంతోషంతోప్రతిస్పందించగల ప్రతిస్పందించే ఉత్సాహపూరిత అవసరం గలవాళ్ళున్నారు.

దేనిని గురించీ జ్ఞానంలేని వాళ్ళు అని చెప్పదగ్గ కొంత మంది నాకు తెలుసు. వాళ్ళకు చదువులేదు, వాళ్ళ మనస్సులు సాధారణమైనటువంటివి, తమను తా మర్పించుకొనే అర్థం చేసుకొనే కృతజ్ఞత కలిగిన యీ కృతజ్ఞతాశక్తి వున్నవాళ్ళు నాకు తెలుసు.

సరే, వాళ్లకు అంతరాత్మికంతో సంస్పర్శ చాలా తరచుగా, దాదాపు నిరంతరంగా, వాళ్ళకున్న శక్తి మేరకు సచేతనంగా జరుగుతుంటుంది. బాగా తెలిసినట్లుగాదు, కొద్దిగా తెలుసు. తమను తమ కంటె ఉన్నత స్థాయికి యెవరో ఉద్ధరించారని, యెత్తారని, సహాయం చేసారనే అర్థంలో వాళ్ళకది తెలుసు.

ఈ రెండువిషయాలు జనాన్ని చాలా ఎక్కువగా సన్నద్ధం చేస్తాయి. పుట్టుకతోనే వాళ్ళకు వాటిలో యేదో ఒకటి వుంది. వాళ్ళు గనుక శ్రమ పడితే అది క్రమంగా అభివృద్ధి చెందుతుంది. పెరుగుతుంది. ఉత్సాహ సామర్థ్యం అంటే నిన్ను నీ దయనీయస్థితి నుండి, అధమ అల్ప అహంనుండి బయటపడవేసేదేదో అది. ఉదారమైన కృతజ్ఞత, కృతజ్ఞతకుండే ఔదార్యత కూడా అల్ప అహంనుండి కృతజ్ఞత తెలుపు కోవడంలో తనను తాను బయటపెట్టుకొంటుంది. తన చైత్యపురుషునిలో దైవంతో సంపర్కంలోనికి ప్రవేశించడానికి యీ రెండు (ఉత్సాహం, కృతజ్ఞత) అనేవి అత్యంత శక్తివంతమైన లీవర్లు. (లీవరు అంటే తక్కువ శ్రమతో యెక్కువపని చేయడానికి ఉపయోగించే ఒక సాధనం. అను). ఇది చైత్యపురుషునితో అను సంధానించే కొక్కెం. నమ్మకమైన కొక్కెం.

CWM 7

రెక్కలున్నది మనస్సుకు కాదు, హృదయానికి

రెక్కలున్నది తలకు కాదు, హృదయానికి. ఇదిగో యిది.... అవును, అనివార్య అవసరం. తక్కిన దేదీ లెక్కలోనికి రాదు. అదే సర్వం. అది మాత్రమే.

అందుచేత, చివరకు అవరోధాలను, యిబ్బందులను అతజు కించిత్తు కూడా పట్టించుకోడు. అది నిన్నేం చేయగలుగుతుంది?... అదిలెక్కలోనికి రాదు. అతడు కాలాన్ని చూచికూడా నవ్వుతాడు. అది చాలా కాలం తీసుకొన్నా నీకేమి అవుతుంది? ఎందుకనంటే (కాలంపట్టినందువల్ల) దీర్ఘకాలంపాటు ఆకాంక్ష, సమర్పణ, ఆత్మనివేదనల సంతోషం నీకుంటుంది.గాదా!

ఎందుకనంటే యిదే యదార్థమైన సంతోషం.అహంకారికమైనదేదైనా వుంటే యీ సంతోషం నెమ్మదిగా తగ్గిపోతుంది. ఎందుకనంటే నీ అర్పణలో యేదో కల గలిసిపోయిన ఒక అభ్యర్థన — దాన్నతడు అవసరం అనవచ్చు — వుంది. అలా గాకపోతే సంతోషం యెప్పుడూ అదృశ్యం అవ్వదు.

అతడు మొట్ట మొదట పొందేది దీన్నే. చివరకు, సాక్షాత్కరింపజేసుకునేదీ దీన్నే.

అది విజయ చిహ్నం

నీవు ఒక నిరంతర స్థిరమైన ప్రశాంతమైన ప్రకాశమయ, నిశ్చల సంతోషంలో వుండలేనంతకాలం నీవు యింకా నిన్ను పరిశుద్ధం చేసుకోవలసి వుంది. కొన్ని సమయాల్లో బాగా శ్రమించవలసివుంది అని అది నీకు తెలియజేస్తుంది. కాని ఇది దానికి గుర్తు.

బాధ, బాధపడడం, దుఃఖం, అజ్ఞానం తదితర అసమర్థతలనీ, యెడబాటు అనే భావం నుండి దాపురిస్తాయి. ఒక పరిపూర్ణ ఆత్మార్పణ, సంపూర్ణ అర్పణలో తన ను తాను మరచిపోవడంతో బాధ పడడం అదృశ్యమౌతుంది. దాని స్థానంలో యేదో ఆచ్ఛాదించలేని ఒక సంతోషం నిలుస్తుంది.ఈ ప్రపంచంలో ఈ సంతోషం ప్రతిష్ఠితమైనప్పుడు మాత్రమే అది యధార్థంగా రూపాంతరం చెందుతుంది. అప్పుడచట ఒక నూతన జీవితం, ఒక నూతన సృష్టి, ఒక నూతన సాక్షాత్కారం వుంటాయి. ముందుగా సంతోషాన్ని చేతనలో ప్రతిష్టించుకోవాలి, తరువాతే పదార్థ రూపాంతరీ కరణ జరుగుతుంది., అంతకు ముందు జరుగదు.

నిజం చెప్పాలంటే ప్రత్యర్థియైన సైతానుతో, బాధ పడడమనేది ప్రపంచంలో ప్రవేశించింది. కేవలం సంతోషం మాత్రమే అతనిని నాశనం చేస్తుంది, మరేదీ చేయలేదు. తిరిగి తలెత్తని నిశ్చయాత్మకతతో ఆఖరుకు నాశనం చేస్తుంది.

సృష్టి చేసింది దివ్యానందం, సాధించేదీ దివ్యానందమే. మనుషులు సంతోష, మనిపించే దాన్ని గురించి కాదు. నేను మాట్లాడేది అని గుర్తుంచుకోండి, అది దాని రేఖా మాత్ర చిత్రం కూడా కాదు, నేననుకోవడం అతడిని దారికోల్పోయేటట్లు చేసేందుకు పిశాచి సంబంధ నూతనోత్పాదన, అది భౌతిక సుఖం నుండి మరుపు నుండి, ఉదాసీనత నుండి లభించే సంతోషం కాదు.

ఏది పరిపూర్ణ శాంతి, నీడలేని వెలుగు, సామరస్యత, సంపూర్ణ సౌందర్యం, అప్రతిహత శక్తియో ఆ సంతోషాన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నాను. సారతః దివ్యేచ్ఛలో, సాక్షాత్కారంలో, స్వయంగా దివ్య సన్నిధి అయిన సంతోషాన్ని గురించి నేను మాట్లాడుతున్నాను.

CWM 7: 396-397

అనువాదం: కె.వి.రావు